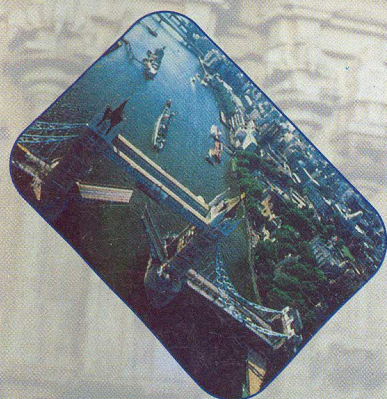

*Millennium & Silver Jubilee Celebrations
of
Britania Hindu(Shiva) Temple Trust
with the Active participation of the
Youth Forum of BHTT*

BRENT TOWN HALL
*Forty Lane, Wembley
Middx*

04.12.1999

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக்கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே

TRUSTEES AND EXECUTIVE COMMITTEE 1999-2000

Mr.V.Sellathurai (Chairman), Mr. K. Ranganathan (Secretary)
Mr.N.Vamadevan (Treasurer), Dr. V. P.Narayana Rao,
Mr.A.Vairavamoorthy, Mr.S.M. Srikantha, Mr.V.Selvanayagam.

EXECUTIVE COMMITTEE - ADVISORY COUNCIL

Mr. V.Sellathurai, (Chairman)
Mr.R.Kunasingam (Secretary of Advisory Council)
Mr.K.Ranganathan (Secretary, Board of Trustees),
Mr.N.Vamadevan (Treasurer, Board of Trustees)
Mr.R.Vimalendran (Assistant Treasurer),
Mr.M.Srikantha (Vice-Chairman, Religious Education)
Mr.A.S.Wignarajah (Vice-Chairman, Membership),
Mr.V.Vairamuttu (Vice-Chairman, Construction),
Mr.S.Thruchelvam (Vice-Chairman, Social & Cultural)
Mr.S.Sothilingam (Assistant Secretary, Religious Education),
Mr.L.Dhayalan (Assistant Secretary, Membership),
Mr.S.Thanabalasingam (Assistant Secretary, Construction)
Mr.Lingan Vairavamoorthy (Assistant Secretary, Social & Cultural),
Committee Members: Mr H.Armon, Mr.G.Krishnasamy, MrS.Mahesan, Mrs.S.Nesaratnam
Mr.V.Sabaratham, Mr.S.Subramaniam

OFFICE- BEARERS OF THE BOARD OF TRUSTEES 1974-2000

1974-1975 Chairman:Mr. S. Sabapathipilli	Secretary:Mr.Vairavamoorthy	Treasurer:Mr.T.Vaitheesparan
1975-1976 Chairman:Mr.S.Sabapathipillai	Secretary:Mr.A.T.S.Ratnasingam	Treasurer:Mr.T.Vaitheesparan
1976-1979: Chairman:Mr.S.Sabapathipillai	Secretary:Mr. A.T.S.Ratnasingam	Treasurer: Mr.M.P.M Perumal
1979-1982: Chairman:Mr.S.Sabapathipillai	Secretary:Mr. A.Vairavamoorthy	Treasurer:MrR.Kunasingam
1982-1983:Chairman: MrS.Sabapathipillai	Secretary:Mrs. R.I.K.Baskaran	Treasurer:Mr.R.Kunasingam
1983-1984: Chairman: MrS.Sabapathipillai	Secretary:Mr.A. Vairavamoorthy	Treasurer:Mr.R.Kunasingam
1984-1986:Chairman MrS.Sabapathipillai	Secretary:Mr.N.Vamadevan	Treasurer:Mr.C.Vinayakamoorthy
1986-1987:Chairman: Mr.S.Sabapathipillai	Secretary:Mr.N.Vamadevan	Treasurer:Mr.C.Vinayakamoorthy
1987-1988:Chairman:Mr.S,Sabapathipillai	Secretary:Mr.A.Vairavamoorthy	Treasurer:Mr.R.Kunasingam
1988-1989:Chairman Mr.S.Sabapathipillai	Secretary:Mr.A.Vairavamoorthy	Treasurer:Mr.R.Kunasingam
1989-1990:ChairmanMr.A.Vairavamoorthy	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.N.Vamadevan
1990-1991:Chairman:Mr.A.Vairavamoorthy	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.N.Vamadevan
1991-1992: Chairman:Mr.A.Vairavamoorthy	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.R.Kunasingam
1992-1993:Chairman:Mr.N.Vamadevan	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.KNithianathan
1993-1994:Chairman:Mr.N.Vamadevan	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.K.Nithianathan
1994-1995: Chairman:Mr.A.Vairavamoorthy	Secretary Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer: Mr V.sellathurai
1995-1996:Chairman:Mr.K.Nithianathan	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr V.Sellathurai
1996-1997:Chairman:Mr.K.Ranganathan	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.A.Vairavamoorthy
1997-1998:Chairman:Mr.A.T.S.Ratnasingam	Secretary:Mr.C.Vinayakamoorthy	Treasurer:Mr.A.Vairavamoorthy
1998-1999:Chairman:Mr.V.Sellathurai	Secretary:Mr.K.Ranganathan	Treasurer:K.Nithianathan
1999-2000:Chairman:Mr.V.Sellathurai	Secretary:Mr.K.Ranganathan	Treasurer:Mr.N.Vamadevan

BUCKINGHAM PALACE

16th November, 1999.

Dear Mr. Ranganathan

Thank you for your letter of 1st November to which you attached a message to The Queen from the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust.

This was shown to Her Majesty before leaving for the State Visit to Ghana, South Africa and Mozambique and I have pleasure in sending you the enclosed reply.

Yours sincerely
Deborah Bean

MRS. DEBORAH BEAN
Chief Correspondence Officer

K. Ranganathan, Esq.

BUCKINGHAM PALACE

K. Ranganathan, Esq.,
Secretary of the Board of Trustees,
Brittania Hindu (Shiva) Temple Trust.

The Queen was pleased to receive your kind greetings sent on behalf of the Members of the Board of Trustees of the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust on the occasion of their Silver Jubilee and Millennium Celebrations. Your thoughtfulness is much appreciated.

Her Majesty sends you her best wishes for the celebration of this important event in the Trust's history and hopes that your Youth Forum which is being held at Brent Town Hall in Wembley, Middlesex, to mark this occasion, is successful and beneficial for all those taking part.

PRIVATE SECRETARY

4th December, 1999.

10 DOWNING STREET
LONDON SW1A 2AA

From the Private Secretary

30 November 1999

Dear Mr Ranganathan,

The Prime Minister has asked me to thank you for your letter of 20 October requesting a message to celebrate the Silver Jubilee of the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust on Saturday, 4 December.

The Prime Minister is delighted to provide a message for your Silver Jubilee and has asked me to pass on to you and all concerned his very best wishes for a successful and enjoyable occasion.

Yours sincerely,

David North

DAVID NORTH

Mr. K. Ranganathan

10 DOWNING STREET
LONDON SW1A 2AA

THE PRIME MINISTER

I was very interested to read of your planned celebrations for the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust.

I am delighted that your Silver Jubilee anniversary will coincide with the wider celebration of the new Millennium. All around the country, people are putting in place memorable projects and events to mark this particular point in time. I am particularly pleased that these celebrations are taking place at a time when we are genuinely achieving a Britain that is open to all, whatever our colour, religion or ethnic background, and where we can all celebrate our diversity, and recognise that it brings us a strength that enriches and unites our nation.

I hope your celebrations will be a great success and a joyous occasion for everyone involved.

Tony Blair

December 1999

THE WORSHIPFUL MAYOR
COUNCILLOR JOHN LEBOR

**MESSAGE FROM THE WORSHIPFUL MAYOR OF THE LONDON
BOROUGH OF BRENT**

It is with great pleasure that I extend, on behalf of the London Borough of Brent, sincerest congratulations to the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust, on the occasion of your 25th anniversary and Millennium Celebrations on Saturday 04 December 1999.

May you have continued success.

**Councillor John Lebor
Mayor**

MESSAGE FROM THE CHAIRMAN

I am pleased to have the privilege of being the Chairman of the Britannia Hindu (shiva) Temple Trust during this memorable and glorious period of the trust when we are celebrating the Silver jubilee and Millennium celebration.

My Greetings to all!

Today is a significant milestone in the life of this institution . Since the formation of the trust it has grown from strength to strength. Our members, Devotees, Well-wishers, children, youth and the staff play an important part in working towards achieving the objectives of the trust, its stability and its success. All the necessary funds for the construction of Highgate Murugan Temple, the Temple Complex and the purchase of adjoining five buildings for the use of the trust activities have been raised entirely from the trust, devotees and well-wishers. I thank you all for that. With your continued co-operation and support these properties will be modernised and converted for additional community activities and facilities.

Our aim is to encourage our children, our younger generation, to take an active and enthusiastic interest in building our community and evolve the activities of the trust so that the influence of this institution can be felt not only in every part of this country but throughout the world.

This institution is a public body. The success in fostering the trust and its evolution depend on the commitment, loyalty and teamwork of all our members, devotees, well-wishers, youth and staff.

Best Regards,

V. Sellathurai
Chairman BHTT

MESSAGE FROM THE TRUSTEE SECRETARY

Board of trustees

Dear Members and well wishers!

I would like to take this opportunity to thank you all, for having made it possible for this great institution, The Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust, to celebrate it's silver jubilee along with the Millennium Celebrations.

The trust while serving the religious needs of the Hindu (Saiva) community and entering in to the year 2000 in the Christian calender, in to the year 5052 of Kali Yuga in the Tamil Saiva calender, is pleased to inform you all that they are expanding their activities further in to the Cultural, Educational and social needs of the community by opening up of an Arts centre along with a Day centre for the elderly in the newly acquired buildings adjoining the present Temple complex.. I am sure you will continue to give your valuable support to the above mentioned projects.

At this moment, I have to mention with regret and sadness for the loss suffered by all of us, by the demise of Mr A.T.S.Ratnasingam and Mr C.Vinayagamoorthy, two of the Trust's Life Trustees, both of whom who rendered valuable help in both word and deed, right from the formation of the Trust apart from the late Mr S. Sabapathipillai, Great Saiviate and founder of the Trust.

May the Almighty Lord Siva Shanmugan shower His choicest Blessings on all.

Yours in service,

*K. Ranganathan,
Secretary, Board of Trustees
1st December 1999*

MESSAGE FROM THE TREASURER Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust

I am pleased to give a review of the financial standing of the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust.

Current situation

The trust spends nearly £20,000= annually on additions and improvement works. Considerable works had been carried out on improvement works in the Temple and Temple complex. The properties 185 and 187 Archway Road, properties facing the Temple, were purchased and they were modernised and refurbished and now occupied. The adjoining building 200 Archway Road which was a restaurant was purchased and partly modernised and is being used as priest quarters. The bank loan on these properties are now cleared.

This year, 2 additional properties, 1b Wembury Road, a building adjoining the temple and 183 Archway road, were purchased. With a help of a bank loan of £150 000

Five year plan

The planed projects for the next 5 years

Modernising and refurbishment of 183 Archway Rd

Chithirai Ther (Temple Chariot) will be made and housed

The ground floors of 183, 185, and 187 and vacant land 189 will be connected and will be converted in to an assembly hall, to be used mainly as a day centre.

Basement area of these buildings 183-187 will be designed and converted as a conference centre.

1b Wembury Road will converted into a cultural centre.

200 Archway road will be connected to the Temple so as to gain additional space for the Temple as well as to the existing basement hall and the ground floor hall.

The planed expenditure for the next 5 years.

1. Modernising and refurbishment of 183 Archway Rd (contract to be signed on 6/12/99)	£50,000=
2. Ther -chithirai Ther (Temple chariot)	£20,000=
3. Housing for the Ther	£20,000=
4. Conversion of Ground floor 183-189 day centre	£60,000=
5. Conversion of Basement 183-187 Conference centre	£100,000=
6. Library and resource centre 200 Archway road	£20,000=
7. Modernisation and refurbishment 1b Wembury Road to be converted into a cultural centre	£30,000=
8. Extension of 200 Archway road for Temple use	£80,000=
9. Improvement to fire exits	£20,000=
10. Design and construction if lift to the Temple floor	£40,000=
11. Construction of Maha Gopuram	£60,000=
TOTAL ESTIMATED PLANNED EXPENDITURE	£500,000=

This Trust is public institution and I am confident, with your continued co-operation and support these planned program of works could be completed within the next five years and put into community use.

Please come forward as in the past and donate towards any of the projects either in part or in full. For further details please contact the Treasure on 0181- 3986078.

Our Trust also takes an active part in helping charitable causes in other parts of the world. Our immediate concern is the plight of the Tamils in Sri Lanka due to the ongoing military occupation of the Tamil homelands. At present the trust have committed to contribute £10,000= a year to meet part of the expenditure in proving food to the displaced people in these areas on selected Hindu festival days. This fund is raised through special fund raising activities and channelled through registered charities operating in the affected areas. It is not funded from the Temple collections.

Thank you all

N. Vamadevan

Treasurer- Permanent Trustee BHTT

MESSAGE FROM THE SECRETARY,

Advisory Council, BHTT

We are very proud and happy to celebrate the Silver Jubilee of the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust. Growth of this Hindu Temple in the United Kingdom is noteworthy.

The Board of Trustees together with the Executive Committees Administrator and the priests have always tried to do their best for the growth of this Murugan Temple. Since its inauguration in 1974, the Trust had made steady progress and the Temple Complex built on three floors were completed in time to conduct the Kumbabisekham in 1986. Besides providing religious service at the Temple, various religious rites are provided as outside services.

Religious classes are conducted for children at the Temple, though more has to be done towards creating more interest.

Action is always pursued to increase the assets of the Temple by the purchase of the adjoining buildings which will ultimately provide space for the various classes, day centre and priests quarters.

Funds are allocated for various worthy causes.

The above achievements were possible due to the active support of the devotees and we look to them for continued support to progress further.

R.Kunasingam
Secretary, Advisory Council.

.....>

MESSAGE FROM THE VICE CHAIRMAN

SOCIAL & CULTURAL COMMITTEE BHTT

Well come you all on this eventful day when we are celebrating the Silver Jubilee and Millennium celebration of the Britannia Hindu Trust.

The committee is planning to have several activities in the coming year mainly as social functions but also with the idea of raising funds for helping the helpless Tamil people in Sri Lanka. We need the cooperation and support of all Tamil schools and music Institutions in UK.

Shortly we will be having a Cultural centre at 1b Wembury Road, London N6. This is a recently purchased building and is adjoining the Temple. We are planning to have a permanent team of well qualified teachers in Music and Dancing. This project will give a new dimension to the Tamil cultural activities in UK.

Thank you all.

S.Thiruchelvam
Vice Chairman
Social and Cultural Committee BHTT

Shri Sabapathipillai- a Beacon of Saivaism in the West

Swami Vivekananda, and later, Paramahansa Yogananda came to the West to dispel the ignorance and spread the philosophy of Hinduism to the conditioned masses. Sri Sabapathipillai was the third in the series of such Hindu illuminaries to have come to the West.

Embarking on the S.S. Himalayas- P & O Liner in October 1965, Barrister Sabapathipillai had already chalked out his 'Himalayan' mission in his mind. This was the second visit to the United Kingdom. The first was in 1930 when he came for a scholarly pursuit. Within an year of his stepping into this country he founded the Hindu Association of Great Britain, which spear headed the Hindu Saivaite activities in the U.K.

Sri Sabapathipillai had an uphill task, but he was not daunted. The few Tamil Hindus in the U.K, had no way of performing even the basic traditional wedding rituals, housewarming ceremonies or funeral rites etc. There were no priests, nor organised worship, and the Tamils were not settled in any specific areas in considerable numbers. He took the role of a priest, as he had already been ordained under the tutelage of Saiva Siddhantha school of Palani, Tamil Nadu, with the Triple Theedchas empowering to conduct Saivaite traditional poojah's.

Being himself a mathematical genius Shri Sabapathipillai prepared his plans with pristine clarity to ear mark all the auspicious events in the year, such as Tamil New Year, Vaikasi Visakam, Navarathri, Deepavali, Skanthasashdi, Thiruvempavai, Thai Pongal, Maha Sivarathiri and observed all of them in his residence and invited others to join. He encouraged families to sponsor such events in public halls and aroused the Hindu consciousness to build the Hindu Association of Great Britain.

His greater vision was to enlarge and encompass Hindus from various regions e.g., Sri Lanka, South India, Malaysia, Singapore, Mauritius and South Africa. In fact the first committee of the Hindu Association of Great Britain had a representative from all of these countries. He eventually developed links with other non-Tamil communities like Gujeratis, Punjabis and Guyanese and made contacts as early as in 1970 with the Vishwa Hindu Parishad to jointly establish the first Federation of Hindu Organisations in the U.K.

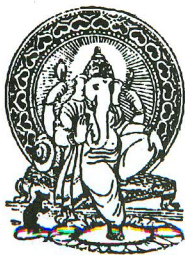
Shri Sabapathipillai regularly wrote many articles for 'London Murasu' and took an active part in its publication and spread the message of his activities through London Murasu.

The Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust, which he founded, built on democratic values, is one of the greatest achievements of his life and is a guide to many religious organisations in this country. He formulated sustainable safeguards to ensure the sound functioning of the Highgate Murugan Temple Complex, which has been managed and run by its own congregation since inception.

There were many who received inspiration and training from this great man. The many Hindu Saivaite Temples launched in Europe bear testimony to his contribution to the Hindu cause in the West. All South Indian Temples in this country had inspiration and personal connections with Hindu Association of Great Britain, which was the first stone laid by the late Shri Sabapathipillai.

He will do no doubt live in our lives and shine as a beacon of Hinduism in the Western Hemisphere and will always be remembered as our 'Ayyah'.

Dr. V. P. Narayana Rao
Permanent Trustee, BHTT

SHREE GHANAPATHY TEMPLE

123 -133 Effra Road, Wimbledon , London SW19 8PU

Tel:0181 -542 7482 & 0181 -5424141

On behalf of the Shree Ghanapathy Temple and its devotees, I would like to send our warmest congratulations to the Britannia Hindu (shiva) Temple Trust, on the very special occasion of their Silver Jubilee Celebrations. Yours was the first Hindu Temple trust founded by Tamils here in the UK, created as an answer to the needs of a growing group of Tamil families in the South of England. The trustees, my father included, were a group of fathers who were concerned that their children should be brought up in an environment which included a love and understanding of the great spiritual and cultural heritage that was their birthright. And under the inspired guidance of their founding chairman, Mr. Sabapathipillai, the Trust quickly grew from a few dedicated families to encompass most of the Sri Lankan and South Indian Hindu families here in London and beyond.

Fund - raising began in earnest - the need to build a Saiva Temple here in the UK being of paramount importance. As a young child, I have fond memories of standing at the front of stages, watching in awe as beautiful ladies danced and wonderful musicians sang and played at fund- raising concerts. A group of us children, sons and daughters of members of the Trust, grew up with the hope of a Temple ever-present in our lives. We sold tickets, gave out pamphlets and even performed at concerts, each of us helping in our own small way to make that dream become closer to a reality and, in 1986, the Lord blessed us with a Murugan Temple in Highgate.

If you look at many of the Temples that are now here in the UK, you will realise that the influence of the Trust is far-reaching. Many of the other Temples have been founded by people who were members of the Britannia Hindu (Shiva) Temple Trust. My father always said that it was Mr Sabapathipillai who inspired him to begin the Ghanapathy Temple and until the day that he died, he always proclaimed that Mr. Sabapathipillai was the founder of Saivism here in the U.K., and referred to him with love, honour and respect for the great man that he was.

Today's programme is not only a celebration of what the Trust has already achieved, but also what it hopes to achieve in the future. If you look at this evening's programme, you will see that the youth of the Trust and the Highgate Temple have played a very active part in the organisation & participation . These are young men and women who have grown up in the West and yet have managed to hold onto the best of their Eastern culture and religion. They like myself, have pledged to dedicate their time and effort to help promote their faith and their culture here in the U.K to ensure that this precious legacy that they have been given will continue to grow and blossom into the next Millennium. We have gained confidence, inspiration and a firm foundation of faith that will ensure that our wishes for a new century filled with religious tolerance, harmony and mutual respect will be achieved. May Lord Ghanapathy continue to shower His choicest Blessings on the Trust and it's members and continue to guide them in their good work.

Mrs Geetha Maheswaran

In humble service to our Lord Ghanapathy

சிவயோகம் SIVAYOGAM

Charity Registration No:1050398

அருள்மிகு இலண்டன் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் கோயில்
180/186 Upper Tooting Road, Tooting, London SW17 7EJ
Tel: 0208 - 767 9881 Fax: 0208 - 767 2337

உயர்வாசற்குன்று முருகன் ஆலயம் வெள்ளி விழாக் கொண்டாடும் போது அந்த ஆலயத்திற்கு வித்திட்ட அமரர் ஸ்தாபகர் திரு சபாபதிப்பிள்ளை ஐயா அவர்கள் அந்த ஆலயத்திற்கு மட்டுமல்ல இந்த நாட்டில் சைவக்கோயிலுக்கு முதற்கல் நாட்டியவரும் அவரே என்பதை நன்றியுடன் நினைவு கூருகின்றோம்.

அவரது இந்த நன்முயற்சிக்கு சைவ உலகமே கடமைப்பட்டுள்ளது. உயர்வாசற்குன்று முருகன் ஆலயத்தில் இருந்து பல ஆலயங்கள் வித்து எறியப்பட்டு அதிலிருந்து வளர்ந்துள்ளன.

25 ஆவது ஆண்டு நிறைவைக் கொண்டாடும் இந்த வேளையில் அந்த ஆலயம் மென் மேலும் வளர வேண்டுமென்றும், இந்த நாட்டில் பிறந்து வளரும் இளைய தலைமுறையினருக்கு ஓர் முன் மாதிரியாக விளங்க வேண்டுமென்றும், அவ்விளைய தலைமுறையினர் ஆன்மீக ஈடுபாட்டுடன் வளர முயன்ற வரை ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும், நம் பிறந்த நாட்டில் அல்லலுறும் எம்மக்களின் துயர் துடைப்பதற்கு தம்மாலான சகல முயற்சிகளும் எடுக்க வேண்டுமென்றும், இந்த நாட்டில் மென்மேலும் தமிழும் சைவமும் வளர உறுதுணையாக நிற்க வேண்டும் என்றும் அறங்காவற் குழுவின் சார்பில் உளமார வாழ்த்துகின்றேன்.

நா.சீவரத்தினம்

London Sevashram Sangha

99A, Devonport Road, London W12 8PB Tel/Fax: 0208 - 723 4257(Charity Reg. No: 261363)
www.welcome.to/sevashram.E-mail:Sevashramglobalv@hotmail.com

19th Nov 1999

*The President
Britannia Hindu(Shiva) Temple Trust
200A, Archway Raod
London N6 5BA*

Dear Sir,

We are pleased to learn that the Britannia Hindu(Shiva) Temple Trust celebrating their Silver Jubilee. We send our best wishes for the continued progress in pursuit of their cultural objectives.

Yours sincerely

Swami Nirliptananda.

Head Office: Bharat Sevashram Sangha, Calcutta19 India
Branches in India: Bengal, Tripura, Bihar, Uttar Pradesh, Haryana, Andhra Pradesh, Gujarat, Bombay, Orissa, Delhi,
Bangla Desh: Faridpur, Madaripur, Khulna Other Branches: New York, Toronto, Guyana, Trinidad

இலண்டன்
உயர்வாசற்குன்றம் - ஸ்ரீ முருகப்பெருமான் சன்னிதானம்
“அறங்காவல்”

(கால் நூற்றாண்டுக் காவியம்)

முத்தமிழ்ப் பாவலர் - கவிஞர் ஞானமணியம்

பல்லவி

அருளாட்சி என்னும் அறங்காவல் - எங்கள்
ஆறுமுகன் கோயில் அறங்காவல்

அருளாட்சி

அநுபல்லவி

திருமாட்சி என்னும் அறங்காவல் - இந்தச்
சீமையில் விளங்கிடும் அறங்காவல்

அருளாட்சி

சரணங்கள்

உயர்வாசற் குன்றங் கோட்டத்தில் - ஓம்
ஓம் ச-ர-வ-ண-பவன் ஒளிக்காவல்
துயர்போக்குஞ் சூர சம்ஹாரன் - அன்புத்
துணையாளன் கோயில் அறங்காவல்

அருளாட்சி

ஆங்கில மண்டலம் எங்கணுமே - தமிழ்
ஆனந்தம் ஒலித்திடும் அருட்காவல்
பாங்குடன் ஓங்கிடும் மால்மருகன் - அருள்
பாரினை ஆண்டிடுந் திருக்காவல்

அருளாட்சி

மேலை உலகிலும் சிவன்நாமம் - இங்கு
மேன்மை அடைந்திடும் அறங்காவல்
வாலை அழகனாம் வடிவேலன் - புகழ்
மானிலம் பாடிடும் அறங்காவல்

அருளாட்சி

கால்நூற்றாண்டாங் காலத்தையும் - இன்று
கடந்து வளருமோர் நெடுங்காவல்
வேல்தோற் றிடுமோ இல்லையில்லை - என்னும்
வெற்றியை முழங்கிடும் வேற்காவல்

அருளாட்சி

ஆண்டு மகோற்சவம் ஆலயத்தில் - வரும்
ஆனந்தம் யாவர்க்கும் ஓரின்பமாம்
வேண்டும் அடியவர் கூட்டத்தினால் - தலம்
விளங்கிடுஞ் சோபனம் பேரின்பமாம்!

அருளாட்சி

கதிரை முருகனார் பவனிவரும் - எழில்
காட்சியும் நாமிங்கு காண்பதனால்
அதிர வரும்படை அசுரகுலம் - பொடி
ஆகும் திருவிழா நிகழ்வதனால்

அருளாட்சி

திருப்புகழ் வேரகம் திருப்பழனி - திருச்
சீரலைவாய் என்னுந் திருச்செந்தூர்
இருப்பவனாம் எங்கள் குமரேசன் - அருள்
ஈட்டுந் திருக்கோயில் அறங்காவல்

அருளாட்சி

திருப்பரங்குன்றம் திருச்சோலை - சென்னைத்
திருத்தணி நாயகன் திகழுமிடம்
அருட்பரங் குன்றென்னும் உயர்வாசல் - தமிழ்
ஆண்டவனார் தலம் அறங்காவல்

அருளாட்சி

சித்தி விநாயகன் தம்பியுடன் - நம்மைத்
தேற்றிடும் பாக்கியம் திருமயமாம்
சக்தியுடன் சீவன் நவக்கிரகம் - வரம்
தந்திடும் வந்தனை ஆலயமாம்

அருளாட்சி

மூன்று முறைக்காலப் பூசைகளாம் - தினம்
முருகன் இறைவனுக்குப் பூரணமாம்
தோன்றும் பலதெய்வக் காட்சிகளாம் - வந்து
தொழுதிடும் மாந்தர்க்கு மீட்சிகளாம்

அருளாட்சி

வாழிய வாழிய வாழியவே - உயர்
வாசல் அறங்காவல் வாழியவே
ஊழியின் நாள்வரை வாழியவே - தமிழ்
ஓசையும் சைவமும் வாழியவே

அருளாட்சி

1986ம் ஆண்டில் கும்பாபிஷேகம் நடைபெறும் வரை பெருமானுடைய
ஆலயத்தின் பெயர் ” ஹைகேற் முருகன் கோவில்” என்றே
அழைக்கப்பட்டது.

கும்பாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு நான் பெருமானைப் புகழ்ந்து 108 போற்றிகள்
பாடினேன். அச்சிட்டு நூலாய் வெளியிட்டேன். 108 போற்றியில் பெருமானுடைய
ஆலயத்தை “ உயர்வாசற்குன்றம் முருகன் ஆலயம்” என்று பாடினேன்.
அன்று தொடக்கம் பெருமானுடைய ஆலயம் இந்த இனிய பெயரோடு
விளங்குவதைக்கண்டு, நான் ஆதம் திருப்தியும் பக்தியின்பமும்
அடைகின்றேன்.

கவிஞர் ஞானமணியம்

உயர்வாசற்குன்று முருகன் கோவிலின் பூசைகள், திருவிழாக்கள்

ஆண்டவனிடம் ஆன்மாக்கள் சரண்புகும் இடமே ஆலயமாகும். அதனாலேதான் "கோவில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்று ஆன்றோர் கூறினார். 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலண்டன் மாநகரிலே சைவக் கோயில்கள் ஒன்றும் இல்லாததைப் பார்த்த அமரர் சபாபதிப்பிள்ளை ஐயா அவர்கள், பிரித்தானியா இந்து (சிவ) ஆலய அறக்கட்டளையைத் தாபித்து அதன் அங்கமாக உயர்வாசற்குன்று முருகன் ஆலயத்தை உருவாக்கி 1986ம் ஆண்டு யூலை மாதம் மகா கும்பாபிசேகத்தையும் நடாத்தி, ஐரோப்பாவில் உன்னதமான இடத்தை ஏற்படுத்தி வைத்தார். திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு இவ்வாலயத்திலிருந்து அருள் பாலிக்கும் ஸ்ரீவள்ளி தெய்வானை சமேதராய் வீற்றிருக்கும் முருகப் பெருமானுக்கும் பரிவார மூர்த்திகளுக்கும் 7.6.98 இற் புனராவர்த்தன ஜீர்ணோத்தரண அஷ்டபந்தன மகா கும்பாபிஷேகம் இனிதே நடந்தேறியது. இன்று இலண்டனின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இருந்தும் வரும் பக்தர்களுக்கு முருகப் பெருமான் அருளை வாரி வழங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்.

இவ்வாலயத்தில் நித்திய, நைமித்திய பூசைகள் செவ்வனே நடைபெற்று வருகின்றன. காலையிலே கோவில் திறந்தவுடன் திருவனந்தல் (பால் பூஜை) நடைபெறும். பின்னர் எல்லாச் சுவாமிகட்கும் அபிஷேகம் அலங்காரம் இடம்பெற்று, காலைப் பூசை - நைவேத்தியப் பூசை காலை 8.00 மணிக்கு நடைபெறும். அதனைத் தொடர்ந்து உபயகாரர்களின் அபிஷேகங்கள் முடிந்த பின்னர் உச்சிக்காலப்பூசை 11.30 இற்கு நடைபெறும். ஒவ்வொரு சுவாமிகட்கும் நைவேத்தியம் வைத்து, தூபம், தீபம் கற்பூர நீராஞ்சனம் முதலியவற்றைப் பூசை நடந்து முடிந்த பின்னர், ஆலயத்திற்கு வருகை தந்திருக்கும் அடியவர்களுக்கு, குருக்கள்மார் பிரசாதம் வழங்கி வாழ்த்துவார்கள். மூலமூர்த்தியான முருகப்பெருமானுக்கு நண்பகல் பூசையின் போதும், இரவு 8 மணிப் பூசையின் போதும் தமிழிற் போற்றி அர்ச்சனை இடம்பெறுவது ஒரு சிறப்பு அம்சமாகும். இவ்வாலயத்தில் ஐந்து காலப்பூசை நடைபெற்று, திரை போடுவதும் இங்குள்ள வழக்கமாகும்.

ஆனி உத்திரத்திலன்று தீர்த்தத் திருவிழாவினை விதிமுறையாகக் கொள்வதனால் அன்றிலிருந்து 15 நாட்களுக்கு முன்பு கொடியேற்ற வைபவம் இனிது இடம் பெற்று உத்தரத்திற்கு முதல் நாள் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் சண்முகப் பெருமான் முதன் முறையாக இவ்வாண்டு கோவிலின் நாற்புற வீதிகளிலும் பல்லின மக்களும் பார்த்துப் பரவசமடையுமாறு தேரினில் வீதியுலா வந்து அடியவர்களுக்கு அருள் பாலித்ததுடன் அடுத்த நாள் தீர்த்த உற்சவமும், அதற்கு அடுத்த நாள், திருக்கலியாணமும் நடந்தேறின. அடுத்த ஆண்டு சித்திரத் தேரொன்றினை இறக்குமதி செய்ய அறங்காவற்குழு முயற்சி செய்கின்றது. முயற்சி திருவினையாகக் முருகப்பெருமானை இறைஞ்சி நிற்கின்றோம். இவ்வாலயத்தில் நடைபெறும் திருவிழாக்களில் இதுவே முதன்மையான இடத்தை வகிக்கின்றது.

அமாவாசைக்குப் பின்னர் வரும் சதுர்த்தித் திதியின் போதும் பூரணைக்குப் பின்பு வரும் சங்கடகர சதுர்த்தித் திதியின் போதும் காலை விநாயகப் பெருமானுக்கு அபிஷேகம் நடைபெறும். மாலையில் நடைபெறும் அபிஷேகத்திற்குப் பின்னர் விநாயகப் பெருமான் வீதியுலா வந்து பக்தர்களுக்குப் பரவசம் உண்டுகிறார். இதே போன்று கார்த்திகை நட்சத்திரத்தன்று முருகப்பெருமானுக்குக் காலையும் மாலையும் அபிஷேகம் நடைபெற்று மாலையில் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் முருகப் பெருமான் வீதியுலா வருகிறார். திருக்கார்த்திகையின் போது மாலையில் அகல் விளக்குகளினால் ஆலயம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பதுடன் சொக்கப்பானையும் இடம் பெறும்.

தை மாதப் பிறப்பிலே காலையிலும் மாலையிலும் முருகப் பெருமான் முன்னிலையில் பாணை வைத்து பொங்கல் நடைபெறும். காலையில் விநாயகப்பெருமானும், மாலையில் விநாயகப்பெருமானுடன் வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் முருகப்பெருமானும் வீதி உலா வந்து அருள் புரிவார்கள். தைப்பூசத்தின் போது காலையிலும் மாலையிலும் முருகப் பெருமான் வீதியுலா வருவார். அன்று காலையில் மொர்சியஸ் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் பெரும்பான்மையாகவும் மற்ற இன மக்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்து காவடி எடுத்து உள்வீதிவலம் வந்து முருகனுக்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள். நாங்கள் தாய்நாட்டிலே தான் இருக்கின்றோமா என்று நினைக்குமளவிற்கு இது வெகு விமரிசையாக நடைபெறும்.

மகா சிவராத்திரியின் போது நாலு காலத்திலும் அபிஷேகம், பூசை ஆகியன நடைபெறும். முதலாம் காலப் பூசையின் பின்னர் சந்திரசேகரர் உமையம்பாள் சகிதம் வீதி வலம் வருவார். அபிஷேகம் பூசையின் பின்னர் பல விதமான இன்னிசை நிகழ்ச்சிகளும் பக்தர்களின் பஜனைகளும் - சிறப்பாக சிவபுராணம் ஓதுவதுடன் அதிகாலை மகா பிரசாதத்துடன் இனிதே நிறைவுறும்.

மாசி மகத்தின் போது சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் பூசை நடைபெற்ற பின்னர் மாலையில் உமையம்பாள் சகிதம் சந்திரசேகரர் வீதியுலா வருவார்.

பங்குனி மாதத்தின் ஒவ்வொரு திங்கள் மாலையிலும் தூர்க்கை அம்பாளுக்குப் பொங்கலும் விஷேட

பூசையும் நடைபெறும். ஸ்ரீராம நவமியின் போது விஷ்ணுவிற்கு அபிஷேகம் ஆராதனை நடைபெறும். பங்குனி உத்தரத்தின் போது சிவலிங்கத்திற்கு அபிஷேகமும் பின்னர் உமையம்பாள் சந்திரசேகரர் திருக்கலியாணத்தின் பின்னர் திரு உஷ்சல், அதன் பின் வீதியுலாவும் நடைபெறும்.

சித்திரா பூரணையின் போது தூர்க்கை அம்மனுக்கு அபிஷேகமும் கஞ்சியும் காலையிலும் மாலையிலும் நடைபெறும். தமிழ்ப் புத்தாண்டு அன்று காலையிற் சங்காபிஷேகம் நடைபெறும். பின்பு பிள்ளையார் வள்ளி தெய்வானை சகிதம் முருகப் பெருமான் வீதியுலா வந்து பல்லாயிரம் மக்களுக்கு, சீரும் செழிப்புமாக இருக்க அருள்புரிவார். பிற்பகல் அவ்வாறே வீதியுலா நடைபெறும்.

ஆடிச் செவ்வாயின் போது மாலையிலே தூர்க்கையம்பாளுக்கு விஷேட அபிஷேகமும் பக்தர்களின் பஜனையும் பூசையும் நடைபெறும்.

ஆடிப் பூரத்தின் போது அம்பாளுக்கு நடைபெறும் அபிஷேகம் பூசையின் பின்னர் ஸ்ரீராஜராஜேஸ்வரி அம்பாள் வீதியுலா வருவார். ஆடி அமாசையின் போது ஆத்மலிங்கத்திற்கு அபிஷேகமும் விசேட பூசையும் நடைபெற்ற பின் நண்பகல் அன்னதானம் வழங்கப்படும்.

வரலக்ஷ்மி விரதத்தின் போது அபிஷேக ஆராதனைகளின் பின், பிற்பகல் சுமங்கலிப் பெண்கள் வந்து திருவிளக்குப் பூசை செய்து தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒளி பிறக்க அம்பாளை வழிபடுவார்கள்.

ஆவணி ஞாயிற்றுக்கிழமையின் போது காலையில் முருகப்பெருமானுக்கு விஷேட பூசையும் அபிஷேகமும் நடைபெறும். யாழ் நல்லூர்க் கந்தனின் தேர்த்திருவிழாவின் போது காலையில் விஷேட அபிஷேகமும் பிற்பகல் சண்முக அர்ச்சனையும் நடைபெறும். இரவு வள்ளி தெய்வானை சமேதராய் முருகப்பெருமான் பச்சை மயமாய் வீதியுலா வருவார்.

ஆவணிச் சதுர்த்தியின் போது காலையிற் சங்காபிஷேகமும் மாலையில் விநாயகப் பெருமானின் வீதியுலாவும் இடம்பெறும். புரட்டாதிச் சனிக்கிழமைகளின் போது நவக்கிரக ஹோமமும் அபிஷேகமும் நண்பகல் அன்னதானமும் வழங்கப்படும். புரட்டாதி மாதக் கடைசிச் சனியன்று மொரீசியஸ் நாட்டில் இரவு நடைபெறும் கோவிந்தன் பூசை போன்று இங்கும் முழு இரவும் பூசைகளினிடையே கோலாட்டம் கும்மி முதலிய கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்.

நவராத்திரியின் போது அம்பாளுக்கு அபிஷேகமும் உடனே பூசையும் நடைபெற்றவுடன் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். இறுதி நாளான விஜயதசமியின் போது - மானம்பூ வன்னி வாழை வெட்டும் இடம் பெறும். கேதாரகௌரி விரதத்தினை முன்னிட்டு கும்பம் வைத்து இருபத்தியொரு நாட்களும் நூல் எடுப்பவரின் பெயர் நட்சத்திரம் கூறிப் பூசை நடைபெற்று, விரதகாரர்கள் அம்பாளின் அனுக்கிரகம் பெற்று நூல் அணிந்து செல்வார்கள். நவராத்திரி முடிந்த பின்னர் வரும் ஞாயிறு அன்று அதிகாலை தொடக்கம் சண்டிஹோமம் நடைபெற்று அம்பாளுக்குப் பூசை நடைபெறும்.

தீபாவளித் திருநாளன்று முருகனுக்கு விசேட அபிஷேக ஆராதனை நடைபெறும்.

ஐப்பசி வெள்ளியின் போது இரவு அபிஷேகத்திற்குப் பின்னர் முருகப் பெருமான் வீதியுலா வலம் வந்து அருளினை அள்ளிச் சொரிவார்.

கந்தசட்டி முருகன் ஆலயத்தில் நடைபெறும் விரதநாட்களிலே தலை சிறந்தது ஒன்றாகும். இவ்விரதநாட்களிற் பல்வேறு பாகங்களிலும் இருந்தும் அடியார்கள் ஆலயத்துக்கு வருகை தந்து கையிலே தருப்பை அணிந்து, முருகனை வேண்டி விரதமனுட்டிப்பர். கந்தசட்டி இறுதி நாள் சூரன் போரினைக் கண்டு களிப்பதற்காக விரதகாரரை விட சிறுவர், சிறுமியரே குதூகலத்துடன் சூரன் ஓட்டத்தைக் காண முன்னிற்பர். அடுத்த நாள் விடிய நடைபெறும் அபிஷேகத்தின் பின்பு காலை 7.00 மணிக்கு விஷேட பூசையும் அன்னதானமும் பாறனையும் நடைபெறும். பின்னர் பகல் சங்காபிஷேகமும் மாலை திருக்கலியாணம், திருவூஞ்சல் நடைபெற்று பூத்தண்டிகையிற் சுவாமி வீதி வலம் வருவார். இது பொது உபயமாகும்.

கார்த்திகை சோமவாரத்தின் போது, திங்கட்கிழமைகளில் மாலையில் சிவனுக்கு அபிஷேகம் நடைபெற்று உமையம்பாள் சகிதம் சந்திரசேகரப் பெருமான் வீதியுலா வருவார்.

விநாயக விரதாரம்பத்தின் போது பிள்ளையாருக்குக் கும்பம் வைத்து அந்த இருபத்தியொரு நாட்களிலும் பிள்ளையார் கதை படித்துப் பூசை நடைபெறும். பின்னர் சஷ்டியின் போது பாடல்களிலே குறிப்பிட்டவாறு பல்வகைப் பணிகாரங்களும் செய்து விநாயகப் பெருமானுக்குப் படைத்துப் பூசை நடைபெறும். பின்னர் விநாயகப்பெருமானின் வீதி உலா கோலாகலமாக நடைபெறும்.

திருவெம்பாவைப் பூசை அதிகாலை 4.45 மணிக்கு ஆரம்பமாகி, திருப்பள்ளி எழுச்சி திருவெம்பாப் படிப்பும் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆர்த்திரா தரிசனத்தன்று அதிகாலை 3.30 மணிக்கே ஆரம்பமாகி படிப்பு பூசை முதலியன வெகு விமரிசையாக நடைபெற்று வருகின்றன. கிருஷ்ண ஜெயந்தியின் போது விஷ்ணுவுக்கு விஷேட அபிஷேகம் பூசை நடைபெறும்.

“எந்நன்றி கொன்றாக்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு”

என்ற வள்ளுவன் வாக்கிற்கு இணங்க, இந்தக் கோவிலின் தாபகரும், அறங்காவற்குமுத் தொடங்கிய காலம்

தொடக்கம் அவர் சிவபதம் எய்தும் வரை குழுவின் தலைவராக இருந்தவருமான அமரர் சபாதிப்பள்ளை ஜயா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாகத் திருவெம்பாக் காலத்தில் திருவாசக விழா பல ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றது. இவ்விழாவிற்கு முன்னர், சிறுவர் சிறுமியரின் திருமுறைச் சமயப் போட்டிகள் நடைபெற்று அன்று பரிசில்கள் வழங்கும் வைபவமும் நடைபெறும். இதனால் இளஞ்சிறார்கள் தேவார, திருவாசகம், புராணம் ஆகியவற்றினைப் பாராயணம் செய்து சமய அறிவினைப் பெற வாய்ப்பேற்படுகின்றது.

எங்கள் கோவிலே இரண்டு மண்டபங்கள் உள. நடுமாடியில் அமைந்துள்ளதனைச் சபாதிப்பிள்ளை ஞாபகார்த்த மண்டபம் என்ற பெயரினை அறங்காவற் குழு சூட்டியுள்ளது. இம் மண்டபத்திலே தான் மகாபிரசாதம் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. ஒவ்வொரு ஞாயிறு நண்பகலின் போது உபயகாரர் இல்லாவிடில், ஆலயமாகவே அன்னதானத்தினையும் வழங்கி வருகின்றது. இம்மண்டபத்திலே திவசமும் செய்யப்படுகின்றது.

இவ்வாலயத்திலே ஆலயத்திற்குச் சற்றுப்புறம்பாக ஆத்மலிங்கம் அமைக்கப்பட்டுப் பெற்றோர்களை இழந்தவர்கள், நண்பர்களை இழந்தவர்கள், அவர்களுடைய திதியின் போது இங்கு நண்பர்கள் உறவினர்கள் புடைசூழ வருகை தந்து அபிஷேகம் செய்து ஆத்ம சாந்தி பூசை செய்வித்து அன்னதானம் வழங்கி வருகின்றனர். சபாதிப்பிள்ளை ஞாபகார்த்த மண்டபத்திற் கலியாண வீட்டிற்கு முன்னுரிமை கொடுக்காது மேலதிக எதுவிதமான கட்டணங்களும் அறவிடாது உணவு பரிமாற அறங்காவற் குழு ஒழுங்கு செய்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் அந்த அன்பர்கள் பூசைக்குப் பிரசாதம் செய்வதற்காக ஓரளவு வசதியுடன் சமையற்கூடம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

கீழுள்ள மண்டபம் திருமண வைபவங்களுக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடியவாறு மணவறை மற்றும் வசதிகள் செய்து வைத்துள்ளனர். இது ஏனைய இடங்களில் நடக்கும் திருமண இடங்களை விட மலிவாகவே இருப்பதாகக் கூறிக்கொள்கின்றனர்.

இவ்வாலயத்தில் பிறந்த நட்சத்திரத்திலன்று அவர்கள் ஆலயத்திற்கு வருகை தர முடியாத சூழ்நிலை இருப்பினும், அர்ச்சனை செய்து பிரசாதம் அனுப்பி வைக்கப்படுகின்றது.

எங்கள் ஆலயத்தின் சுற்றாடலில் அடியார்கள் வசிப்பது மிகக் குறைவு. இயந்திரமாய் உழைக்கும் மக்கள் பொன்னான பொழுதினைச் செலவழித்தே இவ்வாலயத்திற்கு வருகின்றார்கள். ஒருவர் ஒரு வியாபாரத்தினைத் தொடங்கும் போது LOCATION இற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பார். அநேகமாக ஏனைய கோவில்கள் எல்லாம் சைவ அன்பர்கள், அடியார்கள் வாழும் இடங்களிலே எழுந்தருளி இருக்கின்றன. எங்கள் ஆலயம் இதற்கு விதி விலக்காகும். தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர் உட்பட முக்கிய அறங்காவலர்களும் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்களும் விம்பிள்டனைச் சார்ந்த பக்கத்தில் இருக்க, ஏன் இந்த இடத்தைத் தோந்தெடுத்தீர்கள் என்று முன்பு ஒரு நாள் தாபகரிடம் கேட்ட போது, தாங்கள் முயன்றதாகவும் முடியவில்லையென்றும், இடம் கிடைக்கவில்லை என்றும் கூறிவிட்டு, முருகப் பெருமான் உயரமான கைகேட்டில் எழுந்தருள விரும்பியுள்ளார் போலும் என்றார். ஆமாம் குன்றுதோறாடும் குமரனல்லவா? இங்கும் குடிகொண்டு பக்தர்களைத் தன்வசம் இழுத்த வண்ணம் இருக்கின்றார். நல்லூர்க் கந்தனிடம் அயலிலுள்ளவர்களா செல்கின்றார்கள்? அதே போன்று தன்னுடைய அருளினால் அடியர்களை ஈர்ந்த வண்ணம் உள்ளார். இன்று பல கோவில்கள் எழுந்தும் கோவிலுக்கு வரும் அடியார்கள் எண்ணிக்கை பெரும்பாலும் குறையவில்லையென்பது மாத்திரமல்ல பணவருவாயிலும் குறைந்து போகவில்லை என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

உயர்வாசற்குன்று முருகன் ஆலயம் அடியார்களது ஆலயம். அடியார்களுக்காகவே அமைக்கப்பட்ட ஆலயம். எந்தவொரு அரசாங்கத்தின் பணத்திலுமல்லாது அடியார்களது பணத்தினாலே கட்டப்பட்ட ஆலயம். அதன் உயர்ச்சியும் தளர்ச்சியும் அடியார்களின் கையிலேதான் தங்கியுள்ளதென்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

இந்த உடம்பும் அனுபவிக்கின்ற சொத்து சுகம் அனைத்தும் நிலையானதன்று. முடிசார்ந்த மன்னரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பராய் மண்ணாவது திண்ணம். கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறப்பினைப் பெற்ற நாங்கள் அதனை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்துவோமாக.

அஞ்சுமுகந் தோன்றி லாறுமுகந் தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல் தோன்றும்- நெஞ்சி
லொருகா னினைக்கி னிருகாலுந் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்

என்ற நக்கீரதேவ நாயனார் கூற்றுப்படி நாங்கள் முருகனை வேண்டுவோம். விடிவு இங்கு மாத்திரமல்ல, நாம் பிறந்த மண்ணிலும் கிடைக்கட்டும்.

எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே.

க.நாகராசா

நிர்வாகி

பி.கு: ஆலயத்திற்கு வரும் அடியார்களுக்கு ஓர் அன்பான வேண்டுகோள். அதாவது ஆலயத்தினைச் சுற்றி இருப்பவர்களின் வீட்டிற்கு முன்பாக அவர்களது வண்டிகளை எடுப்பதற்கு இடைஞ்சலாக உங்களது வண்டிகளை நிறுத்தாதீர்கள். அதேபோது இரவு நேரங்களிலும் அவர்களுக்கு இடையூறு வரக்கூடியவாறு நடக்க மாட்டீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

யாம் ஆலயம் செல்வது எதற்காக?

“ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்ற முதியோர் நல்வாக்கிற்குச் சிறந்த மெய்யான பொருளைக் காண வேண்டுமானால் யாம் பல படிகளைத் தாண்ட வேண்டும். ஓர் உயிர் 14 பிறவிகளை எடுக்கின்றது என்பதும் முடிவில் இறைவன் பாதத்தில் அடங்குகின்றது என்பதும் இந்துமத ஐதீகம். ஆனால் அந்தந்தப் பிறவிகளில் அந்தந்த உயிர் என்ன என்ன பாவ புண்ணியங்களைச் செய்கின்றதோ அதன் பிரகாரம் அப்பிறவிகள் அமைகின்றன என்பதும் தத்துவம். இதற்காக மனிதனை நன்னெறிப்படுத்துவதும் ஆலயம் ஆகும்.

மனித வாழ்க்கையில் எல்லா மதங்களும் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் எனப்படும் நான்கு பேர்கள் நிலையானவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. மனிதன் பிறந்த பின்பு தான், மனிதனாகப் பிறந்திருப்பதையும், அன்னையின் முகத்தினையும் பார்க்கின்றான். பின்பு தந்தையை அன்னை காட்டுகின்றாள். தந்தையானவர் பல வழிகளிலும் உயர்ந்தோங்குவதற்கு நல்ல குருவைக் காட்டுகின்றார். குருவானவர் எமக்கு கல்வி, ஞானம், ஒழுக்கம், அறிவு இவற்றினை ஏட்டளவில் தருகின்றார்.

இந்த ரீதியில் தெய்வமானது எல்லாவற்றையும் விட மேலான மெய்ப்பொருளாக இருந்து ஆன்மா ஈடேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கின்றது. இந்த வகையில் இந்தத் தெய்வம் உரையும் இடமே ஆலயமாகும். இது பெரும் சன்னதியாகும். ஆன்ம ஞானமான சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றை மேற்கொள்ளக்கூடிய இடம் ஆலயம் ஆகும். ஒரு சாதாரண மனிதனை மனிதனாக வாழ வைப்பது ஆலயம் ஆகும். மனிதன் இன்ப துன்பங்களை மறந்து தன்னை இறைவனிடம் செலுத்தி ஆணவத்தை அகற்றுவதற்கு வழிபாடு ஆற்றுகின்ற இடம் ஆலயமாகும். ஆலயத்தில் ஒருங்கு சேர்ந்து கூட்டு வழிபாடு ஆற்றுவதல் மனிதரிடையே சமரச நிலையைத் தருகின்றது. பஜனை, மந்திர ஒலிகள், மணி இசை ஒலிகள், மேளம், கிரியைகள் யாவும் மனிதனை மெய்மறக்கச் செய்கின்றன. நல்லனவற்றைச் செய்யத்தூண்டுகின்றன. அத்துடன் நல்லறிவு, புத்துணர்ச்சி, சிந்தனை, ஒழுக்கம், தூய்மை என்பவற்றைத் தருகின்றன. அங்கு இடம் பெறுகின்ற சமய உரைகள் நற்போதனைகள், திருமுறைகள் ஓதும் சிறந்த ஞானம் என்பன அறிவு வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக உள்ளன.

ஆலய வழிபாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் யாம் நித்தமும் ஆலயத்திற்கு வந்து வழிபாடாற்ற முடியாவிட்டாலும் மாதப்பிறப்பு, செவ்வாய், வெள்ளி வாரங்கள், பிரதோசம், பூரணை, உற்சவங்கள், சதுர்த்தி, கார்த்திகை, இப்படியான நாட்களிலாவது வந்து இறைவனைத் தரிசிக்கத் தவறக்கூடாது.

திருநாமம் ஐந்தெழுத்தும் செப்பாராகில்	தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசாராகில்
ஒருக்காலும் திருக்கோவில் சூழாராகில்	உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட்டுண்ணாராகில்
அருநோய்கள் கெட வெண்ணீரணியாராகில்	அளியற்றார் பிறந்தவாறேதோ வென்னில்
பெருநோய்கள் மிக நலியப் பெயர்த்தும் செத்தும்	பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே.

எனவே மானிடர்கள் ஆகிய நாம்

“சக்தி தருவது ஆலயம் சாந்தம் காப்பது ஆலயம்
பக்தி தருவது ஆலயம் பண்பாடு தருவது ஆலயம்
முத்தி தருவது ஆலயம் உண்மை விளங்குவது ஆலயம்
நேர்மை நிலைப்பது ஆலயம் அன்பு வளர்ப்பது ஆலயம்
மனத்தூய்மை தருவது ஆலயம் மங்கலம் அளிப்பது ஆலயம்
நல்மனம் கூட்டுவது ஆலயம் பேதமை நீக்குவது ஆலயம்
ஆன்மா லயிப்பது ஆலயம் ஆணவம் ஒடுங்குவது ஆலயம்
சாக்காடு போக்குவது ஆலயம் ஆக்கமளிப்பது ஆலயம்”

என்று சொல்லி நமக்குத் தோன்றும் அனைத்துவகை இன்ப துன்பங்களுக்கும் சரண்புகும் இடமே ஆலயமாகும். அதுவே மேலுலகத் தேவர்களும் ஆலயம் பணிந்தார்கள். சமயம் வளர்த்த ஆன்றோர்களும் ஆழ்வார்களும் அடியார்களும் சைவம் காத்த குரவர்களும் நாயன்மார்களும் ஆலயம் தேடியே அருள் பெற்றார்கள். நாமும் அவ்வழியில் நிற்க இனிது எம்மை ஆலய வழிபாட்டிலே ஈடுபடுத்தி முத்தி பெறுவோமாக.

சிவபுரீ கணேச சண்முகதாசக்குருக்கள்
இலண்டன்

அமரர் கந்தையா விநாயகமூர்த்தி
முன்னைநாள் அறங்காவற்குழு உறுப்பினரும் செயலாளரும்

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்” என்ற கூற்றுக்கிணங்க, செய்ய வேண்டியவற்றை அது சரியானதாக இருந்தால் எத்தகைய எதிர்ப்புக்களின் மத்தியிலும் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்கும் மனோபலமும் வைராக்கியமும் கொண்டவர். பணம், ஆட்பலம் ஆகியவற்றின் குறைவினாலே தெய்வத் திருப்பணி நின்று விடவோ பின் போடவோ வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானால் அதற்கெதிராகத் தன் மதி நுட்பத்தினாலும் அயராத உழைப்பினாலும் அத்திருப்பணியைச் செய்து முடித்து உள்ளம் பூரித்த செம்மல். ஓயாத அலைகள் போன்று உற்சாகமான உழைப்பினால் உயர்வாசற்குன்று முருகன் ஆலயம் உயர ஓயாது உழைத்த கர்ம வீரன். ஆலயம் நிலைத்து நின்றால் அறமும் வளரும் என்று எண்ணி அல்லும் பகலும் ஆலய வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்ட பெருமகனார். சமய வளர்ச்சிக்கு மாத்திரமல்ல தன் தமிழ்ச்சமூக வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்குமாக செய்ய வேண்டியவற்றைத் தன்னால் முடிந்த மட்டும் செய்த தியாகி.

திரு அ.வைரவமூர்த்தி

பி.இ.கோ. அறநிலையம் தொடக்க கால நிர்ந்தர உறுப்பினர்.

அறநிலையம் முன்னைநாள் தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர்.

MR A.T.S.RATNASINGHAM WAS A FOUNDER PERMANENT

Trustee of BHTT. He was also the Chairman of the organisation from July 1997 till his tragic demise in August 1998. During that period the 12th year Kumbabishekam took place and he spearheaded the necessary renovation needed in the Temple for that important function.

N.Vamadevan
Treasurer & Permanent Trustee

THE HINDU CULTURAL HERITAGE

by Swami Nirliptananda

Hinduism has not been founded by any particular individual. It is not the experience of one man, of one proper or one saviour. The 'vision' of one man may after all be an illusion but when that same experience has been verified in the lives of thousands of men as in Hinduism, it cannot be logically incorrect.

Hindu culture is rational, scientific and spiritual. When we turn the pages of our scriptures, be it the Vedas, the Upanishads, the Puranas, the Ramanaya, the Mahabharata or the Gita, we always find a spirit of earnest enquiry followed by the most profound logic and reasoning. In fact, the gita which expounds the essentials of Hinduism begins with Arjuna's refusal to follow tacitly the advice of Lord Krishna. In the Gita itself is the recommendation that an aspirant must be humble, always ready to serve and armed with questions (tat vidhi pranipatena pari-prashnena sevaya).

Basic to Hinduism is the scientific law of cause and effect (Karma) ie a person is responsible for his own destiny. Hence there is the incentive to live a pure and noble life. If, however, one fails in this life to realise Brahman, he is given another opportunity by being born again (reincarnation) to strive more than before for self-perfection.

The immanence of 'God' is a fundamental principle in Hinduism. This means that within everything (not only man) is the spiritual essence (Atman). Hence the whole of Hindu culture is permeated by a deep spiritual outlook and in it there is no place for an eternal Hell or Satan.

Hindu scriptures are not the language of the lips- they are the expression of the soul. The Vedas (four in number) which are the oldest scriptures of the world, developed a system (varna ashrama) of life which evolved the most civilised and tolerant society the world has ever seen. Many barbarians who came to loot and conquer were ultimately conquered by this superior Vedic culture. Macaulay brazenly introduced the English language in India that the Hindus would hate their heritage. But Hinduism has transformed Macaulay's weapon into an important instrument for transporting Hindu culture to English speaking countries of the western world.

As a result the greatness of Hindu scriptures has been appreciated by prominent thinkers in different parts of the world. Schopenhauer wrote about the Upanishads 'From every sentence deep and sublime thoughts arise, and the whole is pervaded by a high and holy and earnest spirit... In the whole world there is no study so elevating as that the Upanishads.

Commenting on the above statement, Max Mueller said "Schopenhauer was the last person to write at random or to allow himself to go into ecstasies over so-called mystic or inarticulate thought. And I am neither afraid nor ashamed to say that I share this enthusiasm for Vedanta..."

About the Gita a great art critic, Aldous Huxley, said "The Gita is one of the clearest and most comprehensive expression of the perennial philosophy ever to have been made. Hence its enduring value not only for Indians but for all mankind." The Gita has been translated in almost all the important languages of the world and that too without any missionary effort of the Hindus. Similar opinions can be quoted about other Hindu scriptures as well. And these opinions are expressed by those who had a comparative knowledge of world cultures.

The world's debt to the Hindus is much more than to any other nation. The mathematical lore, which is now universally used, went from India to Egypt, then to Europe. Professor Basham, formerly of London University, said that without this system of mathematics "most of the great discoveries and inventions of which Europe is so proud would have been impossible."

Two hundred years before Galileo, Arya Bhatt discovered that the earth rotates around its own axis daily. The Hindus were evolutionists thousands of years before Darwin. Being influenced by the Bible which says that creation took place about eight thousand years BC, Darwin concluded that man was evolving from a savage to a more civilised being. According to Hindu Rishis the apex of civilisation was in Satya Yuga when man lived by truth. From then devolution started which continues to the present day (Kali Yuga) when man has lost all faith in truth. Falsehood and hypocrisy are the symbols of modern civilisation.

This decline in moral values has been equated with the life span of the universe as well by our Rishis. Scientists also tell us that the universe is like a clock. Some time in the distant past it was wound up to its full and a winding down process has been going on from then which would ultimately lead to its destruction (pralaya).

About Hindu's discovery in Medicine and surgery, Prof .Basharn said: ...the compendia of Charaka and Susruta are the products of a fully evolved system which resembles those of Hippocrates and Galen in some respects and in others have developed beyond them." He further said: "...Indian surgery remained ahead of European until the 18th century, when the surgeons of the East India company were not ashamed to learn the art of rhinoplasty from the Indians."

The whole world was startled by the discoveries of the ancient Hindu cities of Harappa and Mohenjodaro which date back to 3000 BC or earlier. According to Sir John Marshall, These were well-built cities with a relatively mature culture, a high stranded of art and craftsmanship and a developed system of photographic writing. The deciphering of Mohenjodaro-Harappan script which had so long baffled scholars, has now been done and it has been established that the Mohenjodaro-Harappan civilisations were Vedic. The myth of the so-called Aryan invasion of India which was perpetuated by some scholars with vested interest and was responsible for fundamental distortions of Hindu history has been destroyed.*

Above all these great achievements stands the great language of the Hindus. Sanskrit (in Devanagri script) is the language of the Gods, the music of the Soul, the vehicle of a great culture and the pride of the Hindus.

Max mueller and tailor proclaimed it as more perfect than Greek and latin. Whitey gives it the first place among the Indo - European language: Dublin called it "the mother of our mother's tongues."

Prof. Basharn said ; ...there is no doubt that Panini's grammar is one of the greatest intellectual achievements of any ancient civilisation and the most detailed and scientific grammar composed before the 19th century in any part of the world. : He further remarked that" It was only the discovery of Sanskrit by the West that a science of phonetics arose in Europe."

The Hindus made other spectacular achievements in the field of astronomy, ship building, classification of the animal kingdom, philosophy, sociology, politics, the science of warfare and in advancing the atomic theory and the theory of the creation of the universe which are supported by modern science.

It appeared as if nothing had escaped the enquiring minds of our forefathers, Their long quest for perfection ended with the supreme most discovery - the knowledge of "that which makes everything else known". This was the discovery of the true relationship between man and the Absolute expressed in the formula AHAM BRAHMA ASMI

(I am Brahma). It is this happy rationalistic identification of the inner essence of man(ATMAN) with the cosmic principle (BRAHMAN) that resolves the problem of man's mortal existence and not the unscientific recommendation of a physical resurrection which is comparatively very primitive.

The Rishis were not satisfied with simply knowing that man is immortal, Finally they developed systems of Yoga and assured man that if he followed them and lived according to Dharma his life would certainly become sublime and he would ultimately realise the true meaning of his existence.

Today this spiritual science of yoga is knocking at the doors of dogmatism all over the world and urging man to face the fact that not merely by blind faith but by a sublime way of life and personal experiences alone his existential problems and personal dissatisfaction can be resolved.

** Indus script can now be read - issue no 10*

SRI ARUNAGIRINATHA

In Legend and History

T S .Parthasarathy

The Tiruppugazh of Arunagirinatha occupies a place of honour in the sacred music of the Tamils. As musical compositions, the songs are of special interest as they stand as examples for many talas, named and unnamed. Interesting details of the ragas and talas of the fourteenth century are found in these songs whose metrical finish is breath - taking. Arunagiri was the originator of the type of composition which he himself has named as the Tiruppugazh. The literary excellence of the songs is rated so high that Tayu-manaswami a scholar- saint and distinguished poet in Tamil, says that "Arunagiri stands supreme for his style. The Tiruppugazh forms an important part of Saivite devotional poetry.

Arunagiri enjoys a large number of titles in Sanskrit and Tamil. His appellations in Sanskrit include Sarvabhauma Dindima Kavi, Ashtabhasha Paramesvara and Shatdarsana Shanmukha. As he was the unrivalled composer of "Chitra Kavitva" and the harbinger of a new era in Tamil showered titles prosody, Tamil showered titles on him like Chandappavala Peruman, Naarkavirajar, Muttamizh Arasu, Navarasa Navalar, etc

TRADITIONAL ACCOUNT:

From the biographical viewpoint, however, Arunagiri stands as an enigma and there are two completely different versions of his life. The traditional account, handed down in the lineage of Tamil scholars like the author of the "Pulavar Puranam" reminds one of Defoe's observation that 'biography based on anecdote can only be a tissue of lies'. The other is the version of research scholars like T. A. Gopinatha Rao and Mahavidwan Raghava Iyengar based on painstaking scrutiny of Sanskrit and Tamil works, manuscripts, copper plates and inscriptions.

According to the legendary account, Arunagiri was born at Tiruvannamalai and his mother is stated to be Muttammai, a courtesan. The statement that he was the son of Pattinathar has rightly been rejected by scholars on chronological grounds. He became, early in life, a great scholar in Sanskrit and a brilliant extempore poet in Tamil. But he became attached to courtesans and soon lost his health and all his wealth. He fell a prey to diseases and was leading a pitiable life when a saint advised him to meditate on Lord Arunachalesvara. (Strangely enough, Arunagiri himself mentions in a Tiruppugazh that one periya Gunatarar was his mentor and helped him to return to the righteous path). He sat under the north gopura of the temple and did meditation and penance. But the Lord did not appear before him and one day, out of despair, he climbed to the top of the gopura and jumped out. It was then that Lord Skanda appeared before him, wrote the Shadakshari mantra on his tongue and presented him with a rosary. He commanded Arunagiri to sing his praise in verse but as the latter faltered, the Lord Himself composed the first line of the song 'Muttaittaru' and disappeared. Arunagiri completed the song, which become his first Tiruppugazh, got cured of all his ills and become a Jnani. He pilgrimaged all over Tamil Nadu and Ceylon and there is hardly a Subrahmanya shrine on which he has not composed a song.

The account further states that Arunagiri was greatly respected by Praaudha Devaraya, who ruled over the Tiruvannamalai area and in his court, routed one Sambanda Andan, a Devi upasaka, who threw a challenge that he would make the Goddess appear before the king. Arunagiri composed the 'Devendra Sangha Vahuppu', prevented the Goddess from appearing in the court and then invoked his personal God by singing the song 'Atala Chadanarada.' Immediately Lord Skanda appeared before the audience for a second and disappeared. Arunagiri later defeated in argument Villiputturar, the author of the Tamil Maha Bharatam. Arunagiri composed 16,000 Tiruppugazh songs, the Tiruvahuppu, Kandar Antadi, Kandar Alankaram, Kandar Anubhuti, Vel Viruttam and Mayil Viruttam. Finally he assumed the shape of a parrot and took his eternal abode on the idol of Lord Subrahmanya at Tiruttani.

This fanciful, but historically unreliable, account is based largely on hearsay and a misinterpretation of certain remarks contained in the Tiruppugazh itself. Arunagiri's graphic description of the attractions of the fair sex in the first half of a large number of songs has, unfortunately, led some to venture the opinion that he was attached to courtesans in his early life. But this is a common trait in most saint-poets in India who, though irreproachable in their personal life, pray to the Lord for the redemption of sins committed by humanity at large.

NEW LIGHT ON ARUNAGIRI

Thanks to systematic investigation by researchers like Gopinnath Rao and Raghava Iyengar, equipped with accurate scholarship and vast experience in the field of research, we have, in refreshing contrast to the legendary account, precious material about the historic Arunagiri. The two scholars approached the question from different angles but came almost to identical conclusion. Gopinatha Rao made a thorough probe into the matter with the help of two inscriptions at Mullandrtam.

Praudhadevarayapuram near Tiruvannamalai, the Subhadra Dhananjaya Nataka of Ramakavi, Somavalli Yogananda Pranasana of Arunagirinatha and the Saluva Abhyudayam of Rajanatha Dindima. He also examined the 'Vibhagapatramala' (Vibhagaratnamalika), a manuscript chronicle of Arunagiri's family written by a later descendant.

One of the inscriptions at Mullandrum, dated 1550 A.D. speaks of "the gift of land by a Brahmin lady to the shrine of Annamalainathar built by her for the merit of herself and her husband Kumara Dindima Annamalainathar". This lady was a descendant of a Dindima Kavi by name Annamalainathar who was fit enough to be worshipped. With this inscription as the starting point, Gopinatha Rao examined the matter with the help of the manuscript and works mentioned above and, in a long article published in the Indian Antiquary (1918) sought to prove that Annamalainathar was none else than Arunagirinatha, the author of the Tiruppugazh.

The Vibhagapatramala is a local chronicle in Sanskrit verse which states that a chola king while returning from a pilgrimage to Benares, brought with him eight learned Braahmins belonging to different Gotras and gave them an agraharam called Mettaippadi. Later, the families grew into twenty- one house holders, all directly descended from the eight pandits who came to the South with the chola. In this lineage was born circa 1295 A.D. one Sonadhara or Arunagirinathar who became a poet of great repute and obtained the title of 'Dindima Sarvabhauma Kavi'. in the court of a Vijayanagar King. The 'Dindima' was a small drum which the poets used to beat before commencing extempore poetry. Sanskrit records of the Vijayanagar empire mention that the leading court poet at the time was one Gauda Dindima Bhatta, the word Gadua indicating that he originally hailed from Bengal. In the preface to a play by one of the Dindima poets of Mullandrum, the family is said to have come from Varendra Agraharam (in the Rajshahi district of Bengal).

Mulaandrum is the Agraharam given as a gift to the first settlers of this family and means "Mula -anda", 'Mula' means a learned man and 'anda', the hatching place, thereby conveying that it was the birth place of scholars.

The names of Rajanatha and Arunagirinatha alternate in the family. The Sarvabhauma Kavi had a son called Rajanatha whose son was Arunagiri, the author of the Tiruppugazh. His son, Rajanatha, was the author of the Saluva Abhyudayam and other works. the titles bestowed by Rajanatha on his father in the 'Abhyudayam' leave no doubt that the latter was the author of Tiruppugazh. Arunagiri is described as a master of eight languages, as one was greatly honoured by the Tamils and was, an expert in composing Chitra Prabada. In more than One song Arunagiri mentions that he was a master of Chitra Kavitva and Chandat-Tamizh. Rajanatha's son was Kumara Dindima Annamalainathar whose wife made the gift of land mentioned in the Mullandrum inscriptions, dated 1550 A.D. A few discrepancies found in Gopinatha Rao's article were reconciled by C.V. Narayana Aiyar in his article. 'The Dindima poets and Arunagirinatha of the Tiruppugazh' published in Dr. S. Krishnaswami Aiyangar commemoration Volume (1936)

KING PRAUDHA DEVARAYA

Arunagiri, the author of the Tiruppugazh, was a contemporary of King Devaraya 11(1422-1446) of the Sangama dynasty of Vijayanagar. He was also known by the names of Immadi (second), Pratapa and Praudha. He is referred to in Kannada as 'Gaja Betakara' or a 'Hunter of elephants'. He was a great patron of literature and was himself a scholar, with a Sanskrit Vritti on the Brahma Sutras to his credit. Arunagiri, the versatile scholar and poet, was naturally patronised by this king whom the former mentions in more than one song. He was perhaps the leading court poet of the ruler and enjoyed all the honours attached to the post. In Tiruppugazh no. 80, Arunagirisays " I am a Madhura Kaviraja I move about with my white umbrella, distinctive flag, drum and palanquim. when will this conceit and self- glorification cease? References in his other songs make it clear he was a celebrity in his own life in the Chera,Chola and Pandyan areas of Tamil Nadu.

IYENGAR'S RESEARCH:

Maha Vidwan Raghava Iyengar, in his article entitled "Arunagirinathar" in his book "Saasana Tamizh Kavi Charitam" generally follows the arguments of Gopinatha Rao but throws further light from Tamil sources. In a song Arunagiri refers to a religious perseptor called somanatha and his Math and pays him high tribute. Iyengar has traced this Somanatha from an inscription(1370 A.D)at Puttur near Tiruvannamlai, stating that a temple and a Math were presented to one Somanathaiyar by Bukkana Odayar of Vijayanagar. He also referred to a poem by Pakazhi Kuttar, author of the Tiruvhendur pillai Tamizh, which describes the visit of a Dindima poet to Tiruchendur, whom Iyengar identifies as Arunagiri.

THE MUSIC OF THE TIRUPPUGAZH:

Arunagiri is stated to have composed 16,000 songs but even a life long search by Tanigaimani V.S Chengalvaraya pillai could unearth only 1,330 songs which he edited with immense patience and care. Although the Tiruppugazh songs occupy a high place in Tamil music, other original tunes have been lost perhaps for ever, and they are being sung in modern tunes. In a section of the Tiruppugazh, called the 'Bhuta Vetala Vahuppu', Arunagiri himself mentions some ragas and panns of his time which include Varoli, Sikhandi, Sikamaram, Vipanchi, Gaudi, Bhairvi, Lalita, etc. Talas like Chachaputam, Shatpita Putrikam and Udghatitam are also mentioned. Arunagiri has set songs to be a bewildering variety of talas, known and a lot of search is yet to be conducted to identify them with those given in texts.

ARUNAGIRI'S POETRY:

There can be no two opinions about Arunagiri's distinction as a poet in Tamil and the author of a new genre of composition in that language which none has succeeded in imitating after his time. His undoubted scholarship in Sanskrit has led some to suggest that he was also the author of certain Sanskrit commentaries ascribed to a writer of the same name. The largest number of Sanskrit words and phrases used in Tamil poetry are to be found in the works of Arunagiri. In some songs like 'Nadabindu Kaladi', whole charanas are in Sanskrit and the rest in Tamil. In this song he refers to the Tamil land as 'Rajagambhira Nadu' which was the name given by the Vijayanagar kings to the principality they set up in Tamil Nadu under Kampana 11. His knowledge of literature, religion, music mantra sastra, etc, is stupendous.

Arunagiri founded no sect but followed the Kaumara religion which equates Lord Subrahmanya with the Supreme Lord of the Universe. His songs are replete with the lilas of Lord Skanda as in the 'Kanda Puranam' and he stresses unflinching devotion to that God to attain salvation.

He was thus a fascinating personality who was regarded as divine even by his contemporaries. It is little wonder that his image is worshipped in innumerable Subrahmanya shrines in India.

HIGHGATE MURUGAN TEMPLE

A UNIQUELY OUTSTANDING MONUMENT IN LONDON

Hindu Temples abound in the sub continent of India from Kashmir and Kathmandu to Kanyakumary and Kathirkamam in every street, village and town. Adherents flock in hundreds and thousands to these temples engulfed in faith and devotion.

'KOVIL ILLA OORIL KUDI IRUKKA VENDAM'

"Live thou not in a locality where there is no Temple"- is a popular Tamil aphorism. The intention of the dictum was for the populace to develop spiritually, culturally, educationally, socially and even financially, settling around the temples. Temples were not only a place for worship and meditation, but they were also centres where yogas were performed: marriages consecrated and fine arts encouraged.

SAIVAISM COMES TO THE WEST

Tamil Saivaite, wherever they migrated carried with them their own form of worship, rituals and the South Indian architecture. The 1960's saw the migration of Tamils to the West -UK, USA, and Canada; and following that in the UK, we saw the inauguration of the Hindu Association of Great Britain on 23rd October 1966, the first Hindu religious organisation for the Saivaite Hindus in UK.

The main objective of the Hindu Association of G. B. was to foster the Saiva Sidhantha religion and its form of worship. Another aim was to generate a unifying force among the Tamils from various regions of the world such as Sri Lanka, India, Malaysia, Singapore, Mauritius and South Africa.

SHRI SABAPATHIPILLAI - THE HINDU SAIVAITE PIONEER

When Shri. Sabapathipillai arrived in London in October 1965, he had already chalked out his ambitious Hindu spiritual mission to construct a Hindu Temple in the U. K. With this in mind he founded, and as president spearheaded the Hindu Association of Great Britain. Having earlier relinquished his career in the legal profession, Shri. Sabapathipillai came under the influence of one of the later day great savant of Saiva Siddhantham, His Holiness Shri Eesana Sivachariar, under whose tutelage he obtained the Triple Theedchais.

With no priests, and no organised worship, Shri. Sabapathipillai assumed the role of a Saivaite priest himself, and conducted poojahs and presided over wedding ceremonies, and conducted funeral rites too. The funds of the Hindu Association of G,B. swelled to £12,000

THE ESTABLISHMENT OF THE BRITANNIA HINDU(SHIVA) TEMPLE TRUST

The Britannia Hindu Temple Trust was created by the Hindu Association of Great Britain, on 17th August 1974, and was registered with the charity commission. The Trust is administered by seven trustees with the advice of an Advisory Council, then consisting of 600 members, and now nearing 2500 now, and who had pledged to pay or paid £100.

The functioning of the Trust is through a committee system - there are four sub committees respectively for membership, religious education; Social & Cultural and temple construction. The Vice Chairman, Secretary, Asst. Secretary, Asst. Treasurer are also elected by the advisory council at the AGM. The Chairman of the board of trustees chairs the executive committee thus co-ordinating the board of trustees with the executive committee.

SPIRITUAL POTENCY AUGMENTED BY PANDRIMALAI SWAMIGAL

With the active initiation of Dr. Alagapan, founder of the New York Hindu Temple, the well renowned Siddha, Pandrimalai Swamigal of Chennai, produced a Yantra and performed regular Poojahs for the purpose of building a Temple in London. With the arrival of Pandrimalai Swamigal in London in September 1977, the Trust made headway in the pur-

chase of a spacious freehold property. A derelict fire - damaged synagogue at 200A, Archway Road, Highgate was purchased in October 1977. The price paid was £12,500 although it was reasonably valued at £140,000 then.

FIRST PHASE OF THE TEMPLE

An annexe Temple Hall was built, following the clearing work performed by our dedicated Shramadhana volunteer force. On 2nd December 1979, the opening ceremony with a preliminary Prana Prathishda ritual service was conducted. The officiating priest was Shri. Mathoor Krishnamurthy, then Registrar of Bharatiya Vidya Bhavan. From then on membership and devotees swelled in numbers. So in 1982 the trust was ready to enter the second phase - to build the three storey complex.

FUND RAISING FESTIVE EVENTS THROUGH CELEBRITIES

A substantial segment of the funds for the building project was raised through social and cultural events often using the services of celebrities. Some noteworthy events were; Seergazhi Govindarajan recital - in sep 1978, with a release of the popular records album. The whole of the Tamil diaspora still remember, associating Seergazhi's concert album with the Murugan Temple in London.

Following this there were other events. Sri S. Balachander (veena) and Srimathi M.L.Vasanthakumari Sri T.M. Soundarajan and Smt Sudha Ragunathan (vocal), Smt Jalaja Kumar (Dance), Sri Piththukuli Murugadas (Devotional) Smt Selam Jayalakshmi (Vocal) and a string of others.

Funds were also raised through other ways, especially useful was the Unit Block Scheme, whereby donors bought a unit block for £400 .

THE MAHA KUMBABISHEKAM

The Maha Kumbabishekam of the Highgate Murugan Temple took place from July 9th to 13th , 1986, with sanctimonious pomp and glory that deserved the entire breath taking venture. There was a total turnout of over 5,000 devotees and a rare sight of pious rituals coupled with pure devotion and discipline.

High priests from India and Tamil Eelam were led by the famed Maha Kumbabisheka master of ceremony - Shri. Sambamurthy Sivachariyar of Chennai. The five day ceremony awakened heartfelt sanctity and divinity for the deities and devotees.

The Highgate Murugan Temple has since expanded with additional features and facilities; structures and annexes, having completed it's 12th year Kumbabishekam ceremony in July 1998.

UNIQUELY OUTSTANDING MAJESTICITY OF HIGHGATE MURUGAN TEMPLE

The Britannia Hindu(Shiva) Temple Trust and the Highgate Murugan Temple are not just another constitution and another Institution in the Tamil diaspora. The Constitution and the Institution are not only pioneers but stand out unique and majestic in their own right.

There is nowhere one could find a total democratic Hindu Temple project like that of the Highgate Murugan Temple. This mass - democratic Organisation with stabilised anchors has also stood time tested trials with success.

Another notable feature is the massiveness of the structure, that has arisen out of a burnt-out Synagogue. The ramifications, annexes, and space is remarkable. The Temple was also until recently (before the opening of the Neasden Swaminarayan Mandir) the biggest Hindu Temple in Europe. Highgate Murugan Temple portrays a vital role located on a hilltop- a favourite residence for Lord Muruga- and overlooking and guarding the City of London with grace.

சைவசமய விளக்கம்

- 1 சமயம் :- சமயம் என்ற சொல்லுக்கு மார்க்கம் என பொருள் கூறுவர். சமயம் என்பது நன்றாக அமைக்கப்பட்டது என்றும் பொருள்படும். மக்கள் மாக்களாக வாழாமல் தேவர்களாக பெருவாழ்வு வாழ்வதற்கு உதவி புரியும் சமயம்.
- 2 சைவசமயம் :- இது யாராலும் எக்காலத்தாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயம் அன்று. இறைவனை போன்று ஆதி, அந்தமில்லாதது. நம் கண்களால் காணப்படும் உலகத்தையும் அனுமானத்தால் அறியத்தகுந்த ஆன்மாவையும் இனிது காட்டும் ஞான ஒளி யாது என்று கூற மிகையாது.
- 3 வழிபாட்டுக் கடவுள் :-
சிவபெருமான் :- மும்மூர்த்திகளின் தலைவர் (மும்மூர்த்திகளில் (உருத்திரன் அல்லர்)
- 4 சிவபெருமான் செய்யும் தொழில் :-
ஆன்மாக்களாகிய பிறர் பொருட்டு சிவபெருமான் படைத்தல், காத்தல், அளித்தல், மறைதல், அருளல் என்று ஐந்து தொழில்களையும் செய்கிறார்.
- 5 சிவபெருமான் :- தம்வயத்தானவர்

எண் தூய உடம்பினர் (நிறமற்றவர்) தண்ணீர் குணத்தவர்.

இயற்கை உணர்வினர், முற்றும் அறிந்தவர்

இயல்பாகவே பாசங்களின் இருந்தும் நீங்கியவர், பேரருளுடையவர், முடிவில்லாத ஆற்றல் உடையவர், வரம்பில்லாத இன்பமுடையவர்.

சிவபெருமானார் வடிவமும் பெயரும் :-

அருவம் (சிவன்) அருவுருவம் (சதாசிவன்) உருத்திர மேனி (மகேஸ்வரன்) புறகருவிகள் மூலம் ஆண்டவனுக்கு தொண்டு செய்யும் சரியையானவருக்கு உருவவடிவத்தாலும் புறக்கருவிகளோடு அதையும் சேர்த்துத் தொண்டு புரியும் கிரிகையாளருக்கு அருவுருவ வடிவிலும், மனத்தை மட்டும் கொண்டு தொண்டு புரியும் கிரிகையாளருக்கு அருவ வடிவிலும் இறைவன் அருள் பரிகின்றார்.

பரிமாண நூல்கள் :-

சிவ ஆகமங்களும் (பத்ததிகளும்) ஆகமம் இல்லையேல் ஆலயம் இல்லை.

சைவசமய அளவைகள் :-

1 காண்டல் 2 கருத்தல் 3 உறை

சமய ஆசிரியர்கள் :-

1 திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் 2 திருநாவுக்கரசு நாயனார்
3 சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் 4 மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

திருக்கயிலாயபரம்பரை :-

1 திருநந்திதேவர் 2 சனக்குமாரர்கள்
அகச்சந்தான 3 சத்தியஞானதரிசரிகள்
ஆசிரியர்கள் 4 பரஞ்சோதிமுனிவர்

புறச்சந்தான ஆசிரியர்கள்

மெய்கண்டதேவர் அருணந்திசிவாச்சாரியர் மறைஞானசம்பந்தநாயனார் உமாபதி சிவாச்சாரியார் சைவதீட்சை தருவதற்கு சைவ ஆசாரிய அபிஷேகம் பெற்றோர் தீட்சை எத்தனை வகை :- சமயதீட்சை, விஷேச தீட்சை, நிருவான தீட்சை, ஆசாரிய தீட்சை சமயசின்னங்கள் திருநீறு (வீழ்த்தாரணம்)

அக்கினியிலே தகிக்கப்பட்ட பசுமலம் சிவதத்துவ பேற்றுக்கு அறிகுறி தத்துவ கொள்கைக்கு பிரமாணநூல்கள் :-

சிவஞானபோதமும் இறைசார்ந்த நூல்களும்

முக்கியமான கொள்கைகள் :-

இறை(பதி) உயிர்(பசு) உலக மும்மலமாகிய மாயை(பாசம்) இம் மூன்றையும் தொடர்பு கொண்டு இருப்பது இறையருள் (அருள்சக்தி இம் முப் பொருள்களும் நிலைநிறுத்துவது இவற்றுள் தலையாகிய (பாசத்தை) விலக்கி தலைவனாகிய பதியை அடைய வேண்டுவதே பசுவாகிய(உயிரின்) வாழ்க்கையின் இலட்சியம் (இதையே)

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்

பற்றுக் பற்றுவிடற்கு ”

(என்று வள்ளுவர் திருக்குறளில் விளக்கியுள்ளார்) இதற்கு முக்கியமான காரண காரியம் இறைவழிபாடே இதிலும் குறிப்பாக சிவதரிசனமே.)

மனிதனால் விலக்கப்பட வேண்டியவை :-

கொலை, பொய்மை, களவு, பிறன் மனைவியையும் பொதுமகளிரையும் விரும்பல், ஆண்மையின்மை, இரக்கமின்மை, வஞ்சனை, பொறாமை, மனக்கலக்கம், மீதூண் விரும்பல், சுசியின்மை என்பவைகளாகும்.

நியதி விதிக்கப்பட்ட புண்ணிய செயல்கள் :-

தவம், மனவெந்திருத்தல், கடவுள் உண்டு என்றும் விசுவாசம் பாவத்திற்குப் பயந்து தேடிய பொருளை சான்றோருக்கு கொடுத்தல், தன்னில் மூத்தவரை வழிபடுதல், உயிருக்கு உறுதி பயக்கும் உண்மை நூல்களை கேட்டல், குலச்செல்வம் முதலியவைகளிலே கர்வம் இன்றி அடங்கியொழுதல், தக்கனவும், தகாதனவும் ஆனவற்றை பகுத்தறிதல், ஜெபம், விரதம் என்பது பத்துமாகும்.

சிவாலயத் தொண்டு :-

சிவாலயம் தோறும் சைவசமயத்தை தேச மொழிகளிலே போதித்தல் வேண்டும் என சிவபெருமான் காமிக ஆகமத்தில் வகித்துள்ளார். இதனைச் செய்தல், செய்வித்தல், தேவாரபாராயணமும் பிரசங்கமும் செய்தல், செய்வித்தல். தேவாரபாராயணமும் சைவ பிரசங்கமும் இல்லாத கோயில் கோயிலன்று என்பது பழமொழி.

உருத்திராக்கம் :-

தேவர்கள் திரிபுரத்து அசுரர்களே தங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை இறைவனிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்ட போது திருகயிலாய பதிபுடைய மூன்று திருக்கண்களில் இருந்தும் பொழிந்த கண்ணீர்த்துளிகளில் தோன்றியவை உருத்திராக்கம் இவை சிவபெருமானுடைய கண்ணீரில் தோன்றிய திரு அருட் பேற்றுக்கு அறிகுறி. உருத்திராக்கத்தில் ஒரு முக மணிமுதல் 16 முகமணி வரை உண்டு. தலையில் 28 மணிகளும் கழுத்தில் 32 மணிகளும் மார்பில் 108 மணிகளும் தரித்தல் வேண்டும் ஜெபமணிகளை வெண்பட்டிலேனும் பருத்தியிலேனும் 27 இழையினால் அழகிய வடத்தில் (நூலில்) கோர்த்தல் வேண்டும். முகத்தோடுமுகம் அடியோடு அடியும் பொருள் கோர்த்து ஒன்றை ஒன்று தீண்டாவண்ணம் இடை இடையே நாகபாசம் மிரம் மகிரந்தி சாவித்திரி என்பவைகளுள் இயன்ற முடிச்சையிட்டு வடநுனி இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூட்டி அதில் நாகமணியை ஏறிட்டுக் கோர்த்து முடித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். நாயகமணிக்கு மேரு என்றும் கூறுவார்.

சைவர்கள் ஜெபிக்கவேண்டிய மூலமந்திரம் :-

சிறி பஞ்சாட்சரம் இதை குருமுகமாக பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சிவபிரான் ஆண்டவன் தான் அடிமை என்று மனதில் பாவித்து அன்போடு ஜெபித்து வந்தால் சிவபிரான் மும்மலங்களும் நீங்கும் ஞான ஆனந்தத்தை அருள்வார்.

தோத்திர நூல்கள் :-

தமிழ் வேதமாகிய தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய 12 திருமுறைகள் 27 ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்ட 18,317 திருமுறைகள் பாடல்களை கொண்டது.

பன்னிரு திருமுறைகளின் விளக்கம்			
வரிசை	ஆசிரியர் பெயர்	திருமுறைஎண்	பாடல்கள்
1,2,3,	திருஞானசம்பந்தர்	திருக்கடைகாப்பு 1,2,3 திருமுறை	4158
4,5,6,	திருநாவுக்கரசர்	தேவாரம் 4,5,6 திருமுறை	3067
7	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி	திருப்பாட்டு 7 ம் திருமுறை	1026
8	மாணிக்கவாசகர்	திருக்கோவை 8ம் திருமுறை திருவாசகம்	400 658
9	திருமாளிகைத் தேவர் முதலிய தென்பதினமார்	திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு	288
10	திருமூலர்	9ம் திருமுறை திருமந்திரம் 10ம் திருமுறை	13 3048
11	திருவாலவாயுடையார்	11ம் திருமுறை	1406
12	12 ஆசிரியர்கள் தெய்வ சேக்கிழார்	பெரியபுராணம் 12ம் திருமுறை	4253
27	ஆசிரியர்கள் திருமுறை பன்னிரண்டு கால அளவில் அமைந்த பன்னிரண்டு மாதம் நமசிவாயம்	12ம் திருமுறை	18317 பாடல்கள்

இது பல தொகுப்புகளின் சங்கமம்
வாராணி உபாஸகர் உத்தரகோசமங்கை
M.பகீரதகுருக்கள்
வனசங்கரி அம்மன் கோவில் தெரு
இராமநாதபுரம் 623501
தென்னிந்தியா தமிழ்நாடு

ARUNAGIRINATHAR — The Reformer-Saint of South India

R. MYTHILI, M.A. (Phil.)

Saint Arunagirinathar whose sixth centenary is being celebrated this century is one of the most profound and mystical saints of India. He is the foremost among the acharyas of Kaumaram, which is one of the six cults of Hinduism.

The compositions of St. Arunagirinathar go under the name of "Tiruppugazh" which mean praise (pugazh) of the Lord (Tiru)." These hymns are noted for their profundity and mystical import. They are realistic and theistic in outlook. They are full of spiritual melancholy, remorse and precise instructions to attain Lord Muruga. In his works, St. Arunagirinathar places himself in the pitiable condition of the people, with the intention of educating them. Hence we find in the Tiruppugazh 'Avaguna viraganai, 'Odu mutiamizh', etc., Arunagirinathar condemning himself as a fool, sinner and ignoramus.

The Tiruppugazh are about sixteen thousand in number. Each Tiruppugazh is divided into two parts. The first half generally varies in its purpose and descriptions. Some of them are full of gratitude to the Lord for his Infinite compassion. Some describe the various diseases and agony that a person experiences in his old age. Others contain praises

of God. But majority of them cover pornography and a vehement criticism and severe condemnation of prostitution.

There is a general criticism about his abuses of public women. His infinite compassion towards humanity and his anxiety that everyone should experience the bliss of God Realization, makes him condemn such women who in his opinion are life long obstacles to spiritual progress.

The latter half of Tiruppugazh extols the glory of Lord Muruga and it appeals for Divine Grace which alone can rescue man from destruction.

Coming to Arunagiri's thoughts, the ideal of every individual should be to attain the state of God-Realization or Anubhuti. This alone is of ultimate value. But, why should one seek to attain this state? The answer is that this state alone will liberate man from sorrow and suffering. This state implies a direct experience of Reality and not a mere intellectual mode of apprehending it.

This leads us to the concept of Reality. Reality is Satchidanand, according to Arunagirinathar. It is

eternal and indestructible. In his Kandar-anubhuti, he points out that it has neither form nor is it formless, it is neither existent nor non-existent, it is neither darkness nor light. It is not the panchabhutas of which the world is composed of. In Kandar Alankaram he says, "It is not the sky, not the air we breathe, neither fire nor water. It has no shape, neither is it void." It is Lord Muruga Himself. In the Tiruppugazh 'Ola maraigal' he has brought out the nature of Reality. He says, "The Vedas swear upon it as the unique one. It is second to none. It is beyond the comprehension of the most knowledgeable sages. The embodiment of the body, soul and Universe. The one that is complete and faultless. The one beyond caste and creed. The eternal salvation."

In Kandar Anubhuti, he points out that Reality can be apprehended only through 'Silence'. By 'silence', he means spiritual silence. Such a state can be obtained only by the death of individuality and ego. The Jiva should withdraw itself completely from externality and lose itself in God. At initial stages the Jiva may meditate and enjoy the bliss, but even this feeling is transcended in the higher stage, when the Jiva gets absorbed in the Absolute. It is a state of non-thinking. There is a complete cessation of thought, speech, intellect and Avidya. Thus, there is a transition from Dwait to Advaita in his philosophy.

Such a state is within the reach of all. It is not an after-death attainment. The liberated soul sees everything as God.

The Jiva should transcend the phenomenal world to attain the state of Anubhuti. Life in this world is illusory, it cannot be real for it is so short and uncertain. The Samsara may be attractive and desirable, but it is also a source of misery and agony. Family and wealth once obtained, lose their charm. Man cannot extricate himself from the fetters of worldly life, once he is entangled in it. He is completely lost. Besides, youth quickly degenerates into old age and disease. At this stage, instead of compassion, all that man gets is abuse from his own family. At death-bed, the family, for whom he exhausted his entire life, is more interested in his property. These facts have been vividly portrayed in the Tiruppugazh 'Arugununi'. He says, "The dew on the leaf took shape. It lisped and played. The parents loved its childhood. The body grew, so also its wealth and desires. Suddenly there was a fall. Like a flickering light, the pleasures and affluence ended up. The diseases chased it. The near and dear avoided it. The Ghats invited it with open hands. Its strategy was of no avail. It lost complete sense of belonging. The end was nearing!"

In yet another Tiruppugazh he says, "The hair turned grey. The teeth started rocking. The body was sagging and the life in it too! I was the laughing stock of women. My words and thoughts failed me. The doctors found me a nuisance and the closest wanted to know my assets. The last moments were approaching."

Such a life of instability is what we mistakenly believe to be real and precious. This illusion is due to the avarana and viksepa sakti of Maya; that we impose reality on the world and ignore the real Absolute.

To transcend this illusory world, purification of mind is absolutely essential. As William Blake says, "if the doors of perception were cleansed, everything will appear to man as if it is infinite." The mind regards the fleeting objects of the world as real. This results in desires, attachments and consequently bondage. Desire is the greatest obstacle in the path of liberation. It activates and agitates the senses, makes us victims to sinful deeds. Desires are insatiable. They gradually become passions and result in obsessive craving, which we cannot control. As a consequence of too much sense indulgence, we lose our wealth and beauty. They weaken man's will power and he performs acts unbecoming of his birth and prestige. Man should realize the futility of his desires. Wealth, Fame and family may belong to man as long as he survives, but will they accompany him on his final settlement? He will be born elsewhere with absolutely no connection to this life. Hence one should not waste away his life in slogging for material benefits. Hoarding is sheer folly.

Our deeds in this birth will result in our rebirth. We will be caught in an endless cycle of birth and death. The sole means of being delivered from it is by taking refuge

in God on whom this law of Karma does not operate.

A man who fixes his mind on God steadfastly is not shaken by the miseries of life. Divine grace alone can deliver man from the bondage of Samsara. One realizes the inadequacy of human effort especially in overcoming sexual impulse which is the most powerful obstacle in man's spiritual progress. Even if the other desires are overcome, man is simply helpless in this case. So powerful is the intoxication of lust that even sages have not been spared and have fallen an easy victim to it. Hence to weak people as ourselves, the only resort is to surrender completely to God's grace. But this does not mean that we should remain idle expecting the grace of God. On the contrary, we should put in our entire effort to make ourselves eligible of receiving the Grace of God.

As an advocate of Bhakti marg, Arunagirinathar emphasizes on devotion and repentance. Repentance will wash away the bad effects and also inculcate in us, the determination, not to repeat them again. The Grace of God can be invoked by contemplation and complete surrender to the Divine Feet. In the Tiruppugazh, 'Asai koor bhaktanae', he brings out the following analogy beautifully—"The garland of Tiruppugazh which has the mind as its flowers and knitted by the thread of Love, artistically by devout singing; should be offered by the aspirant at the feet of the Lord." Even the meanest have a chance of redemption through this method. The Lord

may be incomprehensible but He is easily attainable to His Bhaktas. In the Tiruppugazh, 'Eruvai, karuvai' he says, "uttering the word, 'Muruga' even once is sufficient to invoke His Infinite compassion."

Arunagirinathar emphasizes more on sincerity of devotion and meditation than on external worship. In Kandar alankaram (86) he says, 'Oh Yogis! You try to attain mukti through the torturous method of yogas, tapas and sanyasa, when it is possible to achieve it through the simpler method of sincere devotion.' It is not to be misunderstood that Arunagiri rejects all forms of external worship. He himself instructs people to engage in the study of scriptures, Japa, ceremonies, etc. All these are essential to draw the mind away from the world. They enable the mind to meditate without distraction. But they should be performed for the sole reason of inculcating the Bhakti Bhava in the masses.

He strongly condemns external pomp and splendour in religious ceremonies. He was also completely against human and animal sacrifices which was prevalent in his days. According to him, all practices devoid of devotion are meaningless and hypocritical. Such practices cannot invoke the Lord's grace, for it is sincerity and not grandeur which is essential. The Lord lives in the heart of pure and spotless souls. Hence, vain are the ceremonials and austerities performed without Bhakti!

Besides meditation, he also advocates moral excellence and ethical virtues. The aspirant should possess

a tranquil mind, utter detachment and sharp intelligence. A pure life will prepare him to receive the upadesha from his preceptor. To achieve this, he must constantly engage in charity Arunagirinathar lays strong emphasis on charity. In the Tiruppugazh, 'Kavadu Kothu' he says, "It is better to die than not give even the tiny morsel of food to one who needs it". Charity alone will free man from getting attached to the world of transient pleasures. Charity does not imply giving away of wealth only. We can impart our talents, wisdom and knowledge. Jnana Dhana is the highest form of charity since it persists and does not perish off. What we give will come back to us, magnified a thousand times. But charity should not be done with a feeling of pride, remorse or self-consciousness. We should give with a feeling of joy, humility and love of God. He also constantly emphasizes on feeding the poor and needy folks. Our heart should bleed for the poor, for even they are creations of God. When we come to the stage of giving away our individuality to God, we will be able to break the bonds of Karma and cycle of rebirth.

He also emphasizes on the company of virtuous men. We should render selfless service to these men. Wretched men under the influence of lust and wealth deserve to be treated with indifference. Man should also control his mind and not allow it to wander. A distraught mind results in sorrow. We should bring it to contemplate on the Lords' feet. We should control our senses, deve-

hope the attitude of infinite compassion and humility. Anger should be banished for it is self-destructive. Pride should be given up. One should not even pride over ones' spirituality. Everything is due to the grace of God, we have nothing to be proud of. In the Tiruppugazh 'enmal pirakkavum' he says, "I am no one to be born nor to die. I cannot pray, I cannot worship, I cannot enjoy nor suffer. I cannot act nor think. It is the Lord who has given powers of action."

According to St. Arunagiri, the ultimate state cannot be apprehended by the men of following temperaments—those who ridicule the religious and the poor, those who are miserly in imparting wealth and knowledge, the arrogant and the discontented, the gossip-monger, flatterers, sycophants, drunkards, meat-eaters, vicious men who create agitation among people under the name of religion, those who do not live in accordance to Dharma, the sensual men who are victims to lust, those who covet another mans' wife or wealth, and also those who idle away without developing or propagating their talents. This shows Arunagiri to be an activist.

Arunagirinathar was also completely against the vanity and conceit that accompanied the scholars of his time. They were notorious for their heated discussions and debates in decrying other religious views. Hence, he points out in his works that mere intellectual understanding and learning cannot take us to God Realization. He is beyond all thought

process. It is the heart and not the brain that can evoke God. This does not mean that one should be intellectually passive. Learning is essential for intellectual clarity which will enable us to feel and enjoy Anubuti. The wisdom and humility achieved through learning should not be confined to our brains but should be practised in Life. By being vain and egoistic, we fail in the very purpose of Learning.

Besides Tiruppugazh, Arunagirinathar has also written the Kandar Anubhuti, Alankaram, Tiruvahuppu, Anihadi, Mayil viruttam, Vel Viruttam, Seval viruttam and Tiru ezhu Kootirukai.

We find, from his Tiruppugazh, 'Battaganapriya' that his songs had gained popularity even during his time and it still continues to be popular. This can be attributed to the following reasons.

It attracts the scholars, since it is a mine of social, religious and literary wealth. The choice of words, the intricate pattern of beats, rhythm, innumerable analogies and spiritual depth disclose the superhuman skill of its author. There is an unification of poetry, ethics and religion. We find references to yogas, Puranas, Kural, music and literature.

It appeals the common man, since it offers practical solutions to his problems. It does not call for difficult practices of worship. It offers a simple way to achieve God which is highly favourable and possible in this jet age of scientific advancement. It also offers precise instructions to-

wards spiritual progress. It offers a way out to the sensual man, it is an eye-opener to the conceited and source of inspiration to the Sadhaka.

St. Arunagirinathar is not fanatic about any particular cult. He was strongly against all such discriminations of caste, creed and cult which were superficial and were to be demolished. In his hymns, he glorifies all the other deities. Hence we find references to the Ten Incarnations of Lord Visnu, the Leelas of Siva, Sakti and Ganapathi. It is interesting to note that he refers to Lord Muruga as 'Perumale' in all his works, while it is generally used to denote Lord Vishnu.

Another unique and inspiring feature of his works is that even though he wrote in Tamil to enable the people to pour out their hearts in their own language, it did not prevent him from making abundant use of Sanskrit and other languages.

Tiruppugazh appealed to majority of the people due to its occult powers. For instance the hymn 'Sinathavar mudikum' is said to ward off evil powers, when narrated.

But as far as possible we should avoid singing it solely for the procurence of such benefits.

A salient feature of his thoughts is that he saw divinity in Nature. This is keenly reflected in the rich and eloquent lyrics. His descriptions bring out vividly the divine beauty of Nature. For instance, in Viralmalai he says, "The buzzing of the bees forms the music for the dancing peacocks. The bees are intoxicated by the honey from the flowery forests. The golden rays of the sun forms the silhoutte for the dancing peacocks." This is one among his innumerable quotations where scenic beauty is vividly described with photographic eloquence. The descriptions add a divine depth to our memory canvas.

To conclude, we should not confine Tiruppugazh to mere singing, writing or debates. On the contrary, we should practise the principles of Saint Arunagirinathar. Hence, in this centenary year let us all resolve to fulfil his aim of evolving a civilizational which is "aesthetically beautiful, socially just and spiritually integral" for which he dedicated his entire life!

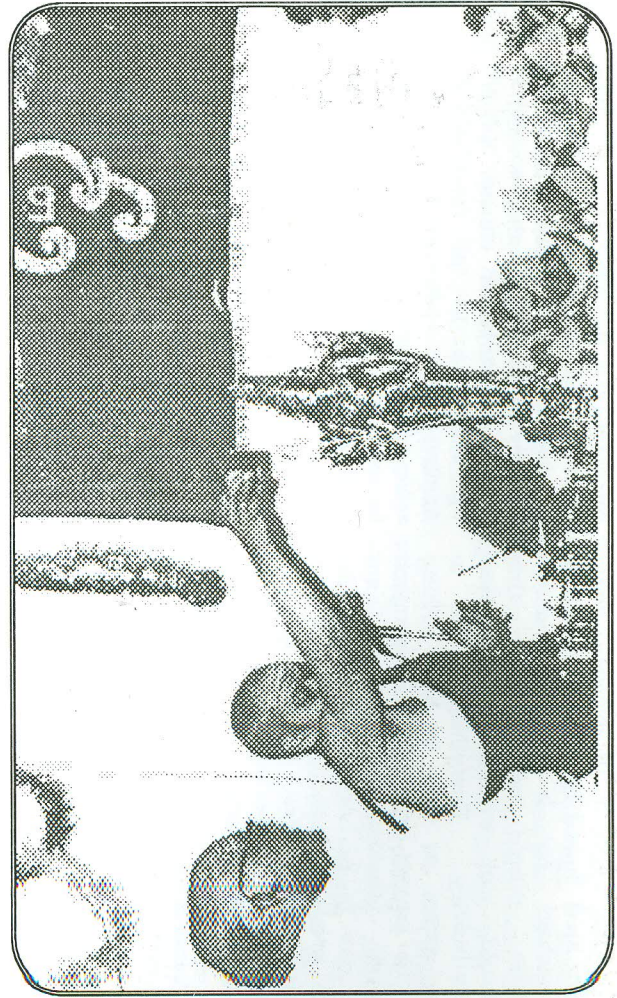

Procession inside Temple on the day of chariot Festival
June 1999

2nd International Saiva Conference Held in August 99
at Highgate Murugan Temple

Inauguration of Annex Dec 1979
Mathur Krishnamoorthy

Thiruchendur Murugan Deity during
Seergazhi Govindarajan . London Concert 1978

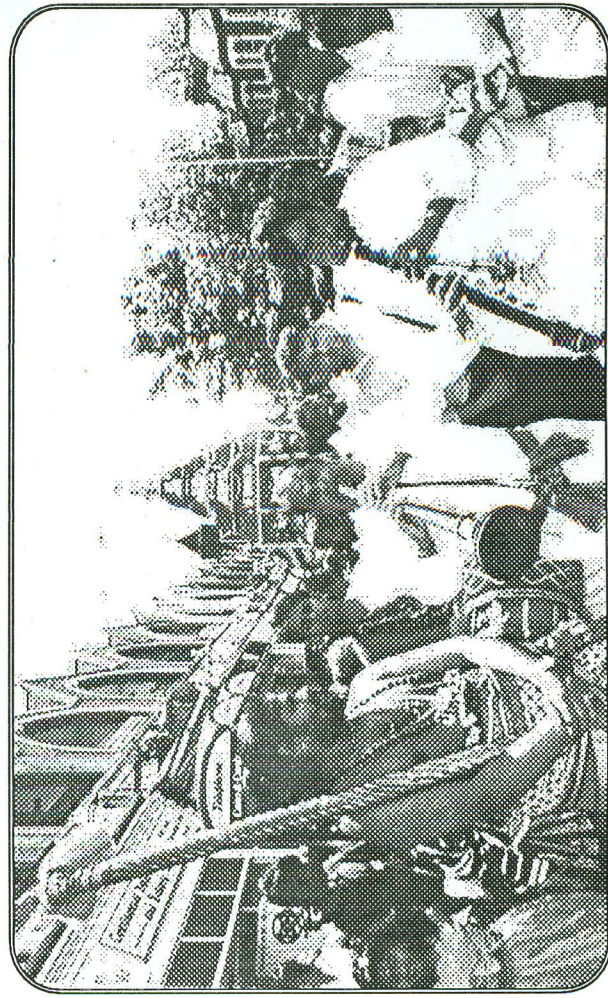
Fund Raising Concert for Tamil Refugees in North & East Sri Lanka,
Mrs Barbara Roche M.P for Highgate & Harringay
and Junior Minister Addressing the Guests.

12th Year Kumbhabhishekam

தேர்த்திருவிளா (Chariot Festival)
June 1999

தேர்த்திருவிளா (Chariot Festival)
June 1999

CELEBRITIES JE LAJA KUMAR 1981

Daughter of Sri Shiva Sankar, Former Minister of Justice, India, During Smt. Indra Gandhi was Prime Minister

*2nd International Saiva Conference Held in August 99
at Highgate Muguran Temple*

எதையென்று நானெழுத

என தன்பு நண்பனே
என்ன கதைஞரே
எழுத்தையும் காணவில்லை
என்று கேட்டு வந்த உன்
லண்டன் மடல் பெற்றிருந்தேன்
ஆடிக்கலவரத்தின்
அகோரஅடி தாங்காது
ஓடிச்சென்று நாம்
இந்துக்கல்லூரி புகுந்தபோது ...
மச்சான் இனி இந்த நாடு
எமக்குத வாடுதென்று
அன்று நீ சொன்னது
ஆண்டுகள் எண்ணிரண்டு
கடந்தாலுமென்
நெஞ்சிலுண்டு
அந்த அடிக்கே அப்படி நீ
ஆடிவிட்டாய்
ஓப்பின் விசாவென்று
லண்டன் நீ சென்ற பின்பு
எத்தனை ஆடிகளப்பா எமக்கிங்கு!

இந்நிலையில்..
முன்போல் கதைகள் நான்
எழுதவில்லை
என்று நீ...

புற்றளைப் பிள்ளையார்
கோவில் மணல்மீது
மடிமேல் தலை வைத்து
நடுச்சாமம் வரையிருந்து
பள்ளிப் பெட்டைகள் பற்றி
பகடிக்கதைகள் பல
நாம் பறைந்த
நினைவெங்கே?
பிள்ளையார் கோவில் பக்கம்
பட்டப்பகலிலேயே
பாவிகள் முகாங்களால்
தள்ளாடும் தாத்தா கூட
செல்ல முடியாதுள்ள
இன்றைய நிலையெங்கே?
பருத்தித்துறை சென்றல்
திரையரங்கில் “செக்கண்ட் ஷோ”
பார்த்து விட்டு
எம் ஜி ஆர் குரலெடுத்து
ரீ எம் எஸ் குரலெடுத்து
ஓரே சைக்கிளில் இருவரும்
அமர்ந்திருந்து
பாடித் திரிந்த - அந்த

நினைவெங்கே?
மீன் சந்தைப்பக்கமே செல்ல முடியாது
சென்றிப் பொயிள்குகள்
போட்டு
மந்தை போலெம்
மக்களை நடக்கவிடும்
இன்றைய நிலையெங்கே?
இந்நிலையில்
முன்போல் கதைகள் நான்
எழுதவில்லை
என்று நீ கேட்டிருந்தாய்
தொண்ணூற்றொன்று
முதல் ஒன்பதாண்டு
காலமாய் - எம்
மண்ணில் நடக்கு
முக்கிரப்போர் விளைவால்
நண்ப..
நாம் நலமாக மட்டுமல்ல
நாமாகவும் இல்லை
எம்முகமே தொலைந்த நிலை
காணாமல் போனோரை
செம்மணியில் கண்ட நிலையினை
கதையில் எழுதவா?
வீடிமுந்து நிலமிமுந்து அகதி முகாம்
தேடித்திருந்த நிலைதனையா
கட்டிய சில நாளில் கழுத்தையே வெறுமை கொண்ட
எம்மிளம் பெண்கள் நிலையினையா
விதவைகளை பள்ளிச்சிறுமிகளை பாலியல்
கொடுமை புரியும் பரிதாப நிலையினையா?
பெற்றோரை இழுந்து போகுமிடம் தெரியாது
பிளாஸ்டிக் தட்டேந்தித் திரிகின்ற
எம் பிஞ்சுகள் பற்றியா
என்னத்தை நானெழுத
எதையென்று நானெழுத
புத்தாயிரமாண்டென்று
புதுக்கோலம்.....புணுகின்றாய் - நீ
பத்தாண்டு..... பலவாண்டு.....பின்னோக்கி
சென்ற நிலை.....எமது
இந்நிலையில்
நண்பா!
என்னத்தை
நானெழுத
புனைகதையாக
எதையென்று
நானெழுத
புலோலியூர் ஆ இரத்தின வேலோன்

What Does It Mean To Be a Tamil?

Being a baby of the 70's in England, I have seen so many changes in both this country, and throughout the world. These changes have been matched or even surpassed by the changes to my brethren the Tamil people.

But still the question "What does it mean to be a Tamil?" Is still a question that is difficult to answer.

Many will say, that it stems from our Language, the ability to communicate in our *mother tongue*. Others will say, that it is appreciation of our cooking our food and delicacies.

others will say it is the belief in our religion and our traditions.

Me, myself, I think all of those answers have strengths, but I feel they do not convey the inner meaning.

Unfortunately, though, many of my generation, were never encouraged, nor supported in pursuits of this nature, by sometimes our parents and mainly our peers. *Fitting In* was far more important, and being accepted within the indigenous community was much more "necessary". This could involve attending elocution lessons, joining the scouts and pursuing other interests.

Although some of these are healthy activities, and should be actively encouraged, one would question the resulting affects when this was at the expense of other community pursuits.

The saddest and probably most damaging action though, was the obsession by some with academia, and the active pursuit of ensuring our children learnt other languages and disregarded their own.

Fortunately for the survival of those aspects of our Tamil heritage, there were a significant minority of that community and together with the help of latter day Tamil arrivals this ensured that today's younger generation have a healthy exposure and appreciation of these pursuits.

Even though, during the 70's and 80's, numerous attempts were made by organisations to ensure that our culture and hopes continued. many of us who were exposed to these activities will have fond memories of these times.

These were the times, when the community was smaller, times when co-oporation and unity were strong. I myself did not realise how much benefit I as a child received from the exposure of such a big extended family(the community). Many a story of mothers looking after each other's children, our parents in the past living together, as that is all they could afford. So many of my closest friends were made during that time, so many parents became role models and inspired our children to believe in themselves and the community. So many organisations ensured that our community worked for the community.

Fortunately or unfortunately, whichever way you look at it, progress had to be made, and our community moved forward. This created a new sense of independence and drive that would ultimately result in loosening of our bonds, and our relationships. Although it enabled many of us to build new homes and create new lifestyles, the unity that was once so strong began to fail and it was evident when our brethren needs us the most in the 80's.

When many of our country men, fled Sri Lanka for their lives in the early 80's, they were not greeted with open arms when they came here, many were ignored and even worse scorned by those who were already here. They left from one set of persecution to face another from a large bigoted section of our community.

This cold attitude towards new members of our community helped create the disharmony that we have today. Although we as Tamils are progressing, we have not evolved at the rate of many other communities. Granted our circumstances are different, but nevertheless, the lack of co-operation within the community, has and will in the long run lead to the detriment of our children and grand children. Worse still the apathy created through the younger populace, with more important issues, may lead to the ultimate destruction of our heritage in Sri Lanka.

It is quite refreshing therefore, as we approach the millennium, to witness a new dynamism by organisations, to serve the good of the community. This event, with the involvement of many different groups clearly shows that organisations are serious about change, about encouraging and promoting the youth.

This event itself shows the new faces of Tamil culture, embracing our eastern roots with our new Western Lifestyle. Promoting the values of co-existence, without the need of total integration or assimilation. Ensuring that there is hope for the new millennium for Tamils in our multi-ethnic community.

A new millennium, that will see the development of new ideas and visions, a millennium were co-orporation amongst ourselves and other communities will flourish.

So to answer the question what does it mean to be Tamil?

For me, it means being myself, serving the community, remembering my heritage, respecting my heritage, and most importantly evolving my heritage.

Good luck for future and let us all hope for peace in the next millennium

Lingan Viravamoorthy

Asst. Social Cultural Secretary BHTT

தேவாரப் பண்முறை பேராசிரியர் .பி. சாம்பழர்த்தி

இந்திய சங்கீத சரித்திரத்திலே தேவாரப் பதிகங்களே மிக்க பழமையான உருப்படிகளாகும் வேதகாணம் தேவாரத்துக்கு முந்தியதாயினும் அது ஒரு தாளத்தில் அமைக்கப் பெற்றுப் பாடப்படவில்லை. இராமாயண சுலோகங்களைக் குசலவர்கள் கீதை முறையிற் காணம் செய்ததாகத் தெரிய வருகிறது. ஆயின் அவற்றின் இசை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே தேவாரப் பண்களைப் பற்றி எல்லோரும் கவனிக்க வேண்டியது மிக்க அவசியமாகும் . இன்னும், கர்நாடக சங்கீதம், இந்துஸ்தானிக சங்கீதம் என்னும் பிரிவுகள் ஏற்படாத காலத்திலே தேவாரங்கள் அருளப்பட்டதினால் இந்தியாவிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத வித்துவான்களும் தேவார இசையிற் கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள்.

தேவாரம் என்பது திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் என்னும் மூவரால் அருளப்பட்ட அரிய பாடல்களாகும். திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்கள் . சுந்தரர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இவர்கள் வாக்கிலிருந்து பக்தி மேலீட்டினால் உள்ளம் பொங்கி வந்த பாடல்களானதினாலே தேவாரப் பதிகங்களுக்குத் தனிச் சிறப்புண்டு. ஒரு தலத்தில் நின்று கொண்டு மெய் மறந்து பாடப்பட்ட இப்பாடல்களை எடுத்துக்கட்டி என்று சொல்லப்பட்ட சங்கீத ஞானமும் சாகித்திய ஞானமுமுடைய சீட்கள் ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினார்கள்.

“பண் “ என்றால் “ இராகம் “ என்பது பொருள். தேவார பதிகங்களை பண்கள் என்று குறிப்பிடுவது மரபாகும். நவீன சங்கீதத்துக்கு இராகம் என்பதே ஆதாரமாகும். இராகம் என்னும் பதம் இசைப் பொருளுடன் பரதருக்குப் பிற்காலத்தில்தான் வந்தது. முதன் முதலில் இராகமென்னும் பெயரை இசைப் பொருளுடன் காளிதாசர் இயற்றிய வட மொழித் தாளங்களில்தான் காண்கின்றோம் . அதற்கு முன்னால் ஜாதி என்னும் பெயர் உபயோகத்தில் இருந்தது. பரதர் தமது நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் ஜாதிகளின் பத்து வகை இலக்கணங்களைக் கூறுகின்றார். இராமாயண சுலோகங்களையும் குசலவர்கள் இனிய ஜாதிகளில் காணம் செய்தார்களென வால்மீகி முனிவர் கூறுகிறார்.

தென் நாட்டின் இசைச் சிறப்பைப்பற்றி பரதர் தனது நூலில் அழகாகத் தெரிவிக்கிறார். குரல் வளம் பெற்ற மக்களும், நன்றாக ஆடக்கூடிய மக்களும் உலவி வரும் தென்னாடு என்று 14-ஆம் அத்தியாயத்தில் தமிழ் நாட்டைச் சிறப்பித்துச் கூறுகின்றார்.

சைவ ஆலயங்களில் தேவாரப் பதிகங்கள் தொன்று தொட்டு சம்பிரதாயம் வழுவாமல் ஒதுவார்களாற் பாடப்பட்டு வந்தமையினால் அவற்றின் இசைகள் காப்பாற்றப்பட்டன. ஒதுவார்கள் சிறந்த பக்தி மாண்களாவர். அவர்கள் கற்றுக் கொண்ட தேவார இசையைக் கிரமம் தவறாது பாடி வந்தனர். ஏதேனும் மாறுதல் செய்தால் தெய்வ அபசாரம் நேருமென்று பயந்து வந்தார்கள். இக்காரணத்தினால் அவர்களின் இசை புராதனமானதென்று நிச்சயமாகக் கூறிக்கொள்ளலாம். மேலும் தேவாரப்பண்களின் இராகங்களெல்லாம் ஏழாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்த இராகங்களே. பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஷண்முகப்பிரியா, ஹம்ஸத்வனி போன்ற இராகங்கள் தேவாரப் பதிகங்களில் இல்லை என்பதை நன்கு கவனிக்க வேண்டும் . சம்பந்தர் பாடிய முதற் பதிமாகிய தோடுடைய செவியின் என்பது நட்டபாடைப் பண்ணாகும் இது ஸ,க,ம, ப, நிஸ - ஸ,நி,ப,ம,க,ஸ என்னும் ஆரோகண அவரோகணங்களை உடைய கம்பீர நாட்டை என்ற இராகமாகும்.

சம்பந்தரின் தகப்பனார் தனது பிள்ளையுடன் நீராடலின் பொருட்டுக் குளத்துக்குச் சென்றார். குழந்தையைப் படியில் வைத்து அதமர்ஷண ஸ்னானஞ் செய்ய நீரில் இறங்கினார். முழுதும் நீரில் இறங்கி வேத மந்திரத்தைக் கிரகமாக ஜெபித்து பின்னர் தலை நிமிர்ந்தார். இதற்குள் தகப்பனாரைக் காணாத குழந்தை அழுதது. உடனே பார்வதி பரமேஸ்வரன் ஆகாயத்திலே தோன்றி உமாதேவியார் சம்பந்தருக்குப் பாலூட்டினார். தகப்பனார், தலை நிமிர்ந்து குழந்தையின் வாயிலிருந்து பால் வடிவதைப் பார்த்து யார் பால்தந்தார் என்று அதட்டிக் கேட்க அந்தக் குழந்தை தோடுடைய செவியன் என்னும் பதிகத்தைப் பாடி விடையளித்ததைக் கேட்டு வியந்தார். அச்சமயத்தில் இடபாருடராகத் தோன்றிய ஈசனும் மெல்ல மறைவதைக் கண்டார். என்ன ஆச்சரியம் ! மூன்று வயதுக் குழந்தை என்ன அழகாகப் பாடிற்று. கம்பீரநாட்டையில் அத்தேவாரத்தைக் குழந்தை பாடியதில் ஒரு பொருத்தமுள்ளது. ஸ,ப குரல் இளியாகவுள்ள சம்வாதஸ்வரங்கள்: மத்திமம் மற்றொரு சம்வாதஸ்வரம். அந்தர- காந்தாரம், ஷட்ஜத் தந்தியில் ஒலிக்கும் ஸ்வயம்பு ஸ்வரம் : அதேமாதிரி காகலி நிஷாதம் பஞ்சம தந்தியில் ஒலிக்கும் ஸ்வயம்பு ஸ்வரம். ஆகவே கம்பீர நாட்டை என்பது ஓர் இயற்கை இராக மென்பது தெளிவு, ஆதி சங்கரர் தனது செளந்தர்ய லகரியில் ஞானசம்பந்தரை திராவிட சிசு என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இங்கு கவனத்திற் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

கௌசிகப் பண் என்பது தற்காலத்துப் பைரவி இராகமாகும். இதற்கு “வானைக்காவில் வெண்மதி” என்னும் திருவானைக்காத் தலத்திற் பாடப்பட்ட பதிகம் நல்ல உதாரணமாகும். பைரவியினுடைய ஆரோகணம் புராதன காலத்து ஷட் ஜக் கிரம இராகமாகும். அதன் அவ ரோகணம் ஷட் ஜக் கிரமத்தின் பஞ்சம மூர்ச்சனையாகும். ஆகவே பைரவி இராகம் பாசங்கராகமே சங்கீத சரித்திரத்தில் தோன்றிற்று.

காந்தார பஞ்சம மென்னும் பண் தற்காலத்திலுள்ள கேதார கௌளை ராகத்துக்குச் சமானமானதாகும். இது ஒரு ஓளடவ சம்பூரணராகம். தமிழ் மக்களின் சுத்த மேளமாகிய ஹரிகாம் போதியில் ஜன்ஜமான இராகம் ஆகும். இது ஸ,ரி,ம,ப,நி,ஸ-ஸ,நி,த,ப,ம,க,ரி,ஸ என்னும் ஆரோகண அவரோகணத்தை உடையது. இது ஓர் உபாங்கராகம், “கொட்டடே கமமும்” என்னும் பதிகத்தில் இந்தராகம் பிராகாசிப்பதைக் காணலாம்.

ஸா தரி என்பது இக்காலத்துப் பந்துவராளி ராகம். “இன்று நன்று நாளை நன்று” என்னும் பதிகத்தில் ஸாதரி ப்பண் நன்றாக விளக்குவதைக் காணலாம்.

பழம் பஞ்சரம் “என்னும் பண் சங்கராபரண ராகமாகும். பஞ்சரம் பழம் பண்ணிலுள்ள பதிகங்களில் சஞ்சாரம் தாரஷட் ஜததிற்கு மேற் போகவில்லை. இதற்கு ஒரு நல்ல காரணம் உள்ளது. தேவார காலத்தில் எல்லாப் பண்களையும் ஒரே ஆதரா சுருதி வைத்து கொண்டு பாடப் படவில்லை. யாழ் பக்க வாத்தியமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன் நரம்புகளை சுத்த மேளமாகிய ஹரிகாம் போதிக்குச் சுருதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பழம் பஞ்சரம் பாடுகையில் யாழின் மத்திம நரம்பை ஷட்ஜமாக வைத்துக் கொண்டு பாடினார்கள்.. இந்தப் புதிய சுருதியில் தார ஷட்ஜத்திற்கு மேல் சஞ்சாரஞ் செய்ய முடியாதென்பது தெளிவு. தோவரப் பதிகங்களில் கல்யாணியும் தோடியும் காணப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் அந்த ராகங்களைக் கிரக பேதத்தின் மூலம் உச்ச சுருதியிற் பாடவேண்டியிருந்தமையேயாம்.. யாழ்க்கருவியிற் கம்பிதம் போன்ற ஹமகங்களைப்பாட இயலாது. மேகராகக் குறிஞ்சி என்பது நீலாம்பரி ராகம்மாகும். இந்த ராகத்தில் மத்திம ஸ்ரமம் கா,ம,ப,ம,மா-கா,மா,பா,-பா,மா என்னும் மூன்று பிரயோகங்களிலும் மூன்று வகையாக ஒலிப்பதனால் யாழில் வாசிக்க இயலாது.

சம்பந்தர் “மாதர் மடபிட்யும்” என்னும் பதிகத்தைப் பாடிய காலத்தில் திரு நீலகண்ட யாழ்ப்பாணரால் அதைச் சரியாக யாழில் வாசிக்க முடியவில்லை. இதனால் வெறுப்புற்று யாழையே உடைத்தப் போட முயன்றார். உடனே சம்பந்தர் அவர் கையைப் பிடித்து இது உமது குற்றமல்ல. யாழின் குற்றமென்ற ஆறுதல் வார்த்தை கூறி அமரச் செய்தார். இது ஓர் அரிய சம்பவமாகும்.

வரட்சிக் காலத்தல் ஒதுவார்கள் மேராகக் குறிஞ்சிப் பாடல்களைப் பாடி மழை பொழியச் செய்தி ருக்கிறார்கள் “அந்தாளிக் குறிஞ்சி” யென்பது சாமராகமாகும் : பஞ்சம மென்னும் பண் ஆஹிரி ராகமாகும். ஆஹிரி ராகத்திலுள்ள நுட்ப சுருதிகளைப் பஞ்சமப் பண்களிற் காணலாம். திருவொற்றியூறிற் பாடிய பதிகளிற் பஞ்சமப்பண் ஒளிவிடுகின்றது.

“காந்தாரம்” என்பது நவரோஸ் என்னும் இராகமாகும். சம்பந்தர் மதுரையில் பாடிய “மானினேர் வழி” என்னும் பதிகம் நவ ரோஸின் பூரணக் களையை விளக்கிகுறது.

“செவ்வழி” என்பது “யது குலகாம்போதி” இராகம் : இதில் கொண்டுசூட்டி என்னும் அணி விளங்குகிறது .

“செந்துருத்தி” என்பது மத்திமாவதி இராகம். மோகன இராகம் மிக்க பழைமையானது. அதன் ரிஷ்வ மூர்ச்சனையே செந்துருத்தியாகும் .மோகனத்தின் பஞ்சம மூர்ச்சனை சுத்த ஸாவேரி இராகமாகும். நிஷாதாந்திய இராகமும் மிக்க பழைமையானது. இது சீகாமரம் என்னும் பெயருடன் விளங்குகிறது. காம்போதி இராகத்திற்குச் சமமாகிய தக்கேசி என்னும் பண்ணில் பல பதிகங்களைக் காண்கின்றோம். புறநீர்மை என்பது பூபாள இராகமாகும். “ஸொராஷ்டிரம்” என்பது வியாழக் குறிஞ்சிப் பண் “பந்தத்தால்” என்னும் பதிகம் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்: இதில்: சில பிரயோகங்களில் திவ்ரகாலி நிஷாதமும், ஏகசுருதி ரிஷபமும் வருவதைக் கவனிக்கவும் .

மேலும் பிற்காலத்திற் பலராகங்கள் உற்பத்தியாவதற்குத் தேவாரப் பண்கள் வழிகாட்டியாயிருந்தன. தேவாரப் பண்கள் எல்லாம் பக்திராகங்கள்- உள்ளத்தைத் தொடும் இராகங்கள். பலவகையான கமகங்களும் நுட்ப சுருதிகளும் பண்களில் ஒலிப்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும் . பண்களின் இசை வடிவங்களை அறிதற்குத் தேவாரப் பதிகங்கள் பளிங்குகள் போல் விளங்குகின்றன.

நன்றி

திருக்கேதீஸ்வர கும்பாவிஷேக மலர்

புத்தாயிரம் ஆண்டில் புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வு ?

எஸ். பேராசிரியன் (இலங்கை)

இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரங்களாலும் இன ஒடுக்குமுறை வன்செயல்களாலும் போர்ச்சூழல் நிலவுவதாலும் பாதுகாப்புத் தேடிப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மக்கள், புகுந்த இடத்தில் பண்ப்பலத்துடன் தமிழ்ப் பாரம்பரிய கலை கலாச்சாரம் மறவாது, பிறந்த மண்ணை நேசிப்பவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துப் பெருமிதம் அடையும் அதே வேளை இளந்தலைமுறையினர் பணம் சேகரிப்பதை நோக்கமாகப் கொண்டு எப்படியும் வாழ்ந்து குறிக்கோளை அடைய வேண்டுமென எண்ணி வாழ்க்கையே போராட்டமாக்கிக் கொண்டிருப்பதையும் புலம்பெயர் எதிர்காலச் சந்ததியினரிடையே தமிழ் மணம் விரைவாக மழுங்கி கொண்டிருப்பதையுட்கும் கவலையடையாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இலங்கையில் 1977ம், 1983ம் ஆண்டுகளில் வெடித்த இனக்கலவரங்களாலும் அவற்றைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட போரின் பயங்கர விளைவுகளாலும் பிறந்த நாட்டில் சுதந்திரமாக உண்டு உறங்க நிழல் இன்றி பரிதவித்த பல மக்கள் பாதுகாப்புத்தேடி ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்றார்கள். மேலும் இளந்தலைமுறையினர் தரப்படுத்தல் மூலம் தமது உயர் கல்வி வாய்ப்பு தட்டிப் பறிப்பதையுட்கும், இன ஒடுக்கல்முறை ஓங்கியுள்ள தமது தாய்நாட்டில் எமக்கு இனி உத்தியோகம் கிடைப்பது முயற்கொம்பு என எண்ணி விரக்தியடைந்தும், ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்து சென்றார்கள். இவர்கள் கணிசமானவர்கள் ஆங்கில பாசையில் பரிச்சயமுடையவர்களானபடியால், ஆங்கிலம் அரசமொழியாக வீற்றிருக்கும் இங்கிலாந்திற்கு சென்று குடியேறினார்கள். இவ்வாறு குடியேறியவர்களில் டாக்டர், பொறியியலாளர்கள் வான்மைத் தொழிலாளர்கள், பட்டதாரிகள் முதலிய உயர் அந்தஸ்துடையவர்களும், கல்வியறிவு குறைந்த இளைஞர்களும், பாமர மக்களும் அடங்குவர்.

இருப்பினும் பெரும்பாலானவர்கள் நல்ல பணவருவாய் பெற்று, வீடுவாசல்கள் அமைத்து, புகுந்த இடத்தைத் தமது இடமாக்கிக் கொண்டு வசதியாக வாழ்வதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அவர்கள் தமிழ்மொழியைப் பேசுகிறார்கள். தமிழ்ப்பாரம்பரியக் கலை கலாச்சாரம் பண்பாடுகள் மறந்து போகாது பெருமையுடன் வாழ்கிறார்கள். சென்ற இடமெல்லாம் இறைவனுக்குக் கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்கிறார்கள். தமிழர்கள் எனப் பெருமை பெற்ற தமிழ் மக்கள் அங்கே வழிபாட்டுத்தலங்களை நேர்த்தியாக நீர்மாணித்து, நித்திய பூஜை காலம் தவறாது நடத்தி வருகிறார்கள். நமது நாட்டிலிருந்து பரம்பரை அந்தணர்களை வரவழைத்து சைவ ஆசாரமுறைப்படி நித்திய பூஜைகள் திருவிழா மற்றும் சமய விழாக்கள் முதலியவற்றை முறை தவறாது நடத்தி வருகிறார்கள். ஆசாரசீலர்களாக அடியார்கள் அங்கு மெய்யுருக வெதுவெதும்பி எம்பெருமானை இறைஞ்சுவதை நோக்கும்போது கொழும்பு வெள்ளவத்தை புதிய கதிரேசன் கோயிலில் நிற்கின்றோமோ என்னும் பிரமை உண்டாகிறது.

அங்கு வழிபாட்டுத் தலங்களையொட்டி குட்டித்தமிழீழம் உருவாகியிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். உழுந்து, அரிசிமா, துவரம்பருப்பு, எள்ளு, கரம்பு, கறுவா, ஏலக்காய் போன்ற நமது உணவுப் பொருட்கள் கிடைக்கும் தமிழ்க் (பலசரக்கு) கடைகள் உருவாகியிருக்கின்றன. பல சைவ உணவகங்களையும் அங்கு காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. நறுமணம் கமழும் சுவீட் வகைகள், அல்வா, போண்டா, வடை, தோசை, இட்லி போன்ற உணவு ரகங்களும் மதிய போஜனமாக சாதம், கறி முதலியனவும் கிடைக்கின்றன. தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் தாராளமாக வெளிவருகின்றன. தமிழில் 24 மணிநேர வானொலிச் சேவையும், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெறுகின்றன.

கணவன் மனைவி இருவருமே தொழில் பார்க்கும் கலாச்சாரத்துக்கு நம்மவர் விதிவிலக்கல்ல. எனவே அவர்களுக்கு ஓய்வு நேரம் அரிதாகவே கிடைக்கிறது. பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்கள், திருமண வைபவங்கள் இலக்கிய விழாக்கள் போன்ற பொது நிகழ்வுகளில் தான் அவர்கள் ஒன்று கூடும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. அவ்வாறு ஒன்று கூடலில் சகலரும் தமிழில் உரையாடுவதைக் காண மிகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கிறது.

திருமண வைபவங்கள் பாரம்பரிய முறை தவறாது தமிழீழத்துச் சூழலில் நடைபெறுவதைப் போல அங்கும் நடைபெறுகின்றன. அந்தணர் ஓமம் வளர்த்து மந்திரம் ஓத, அம்மி மிதித்து, அருந்ததி பார்த்து மணமகன் மணமகளைக் கைப்பற்றுக்கிறான். மணவறைச் சோடனைகள், அலங்காரம் செய்வதற்கென்று இங்குள்ளது போல குழுக்கள் அங்கும் இருக்கின்றன. மணவறை அலங்காரங்கள் கண்களைக் கவருகின்றன.

ஆங்காங்கே தமிழ் மரபு ரீதியான விழாக்கள் நடைபெறுவதை காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. கலைவிழா. முத்தமிழ் விழா, சங்கீத நிகழ்ச்சிகள். நாடகவிழா, நூல்வெளியீட்டுவிழா முதலியன மிகச் சிறப்பாக தாய்நாட்டில் நடைபெறுவது போல் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்நிகழ்ச்சிக்கு புலம்பெயர்ந்த

மக்கள் தமது இதயபூர்வமான ஆதரவு நல்குவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. நிகழ்ச்சிகளுக்கு மண்டபம் நிரம்பி வழிய மக்கள் வருகை தந்து உற்சாகமளிக்கின்றனர்.

21ம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்துக்குப் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் வழிகாட்டி வருகிறது என நாம் பெருமைப்படும் அளவிற்கு நல்ல படைப்புக்கள் அங்கு வெளிவருகின்றன. தொழிநுட்ப வசதிகள் அதிகரித்த அந்நாட்டில் பல தமிழ் மக்கள் அச்சுத் தொழிலை தமது தொழிலாகக் கொண்டுள்ளதால் தரமான நல்ல நூல்கள் உற்பத்தியாகின்றன. இலங்கையின் பிரபல கலைஞர்கள், இலக்கிய வாதிகள் புலம்பெயர்ந்து புகுந்து இடத்தில் தமது கைவரிசையைக் காட்டத் தவறவில்லை.

இருப்பினும் புலம்பெயர் மக்களது எதிர்காலச் சந்ததியினரிடையே தமிழ் மணம் அருகி வருவது நமக்கெல்லாம் பெரும் கவலையைத் தருகின்றது. சில தமிழ்ப் பெற்றார்கள் தமது பிள்ளைகளை ஓய்வு நாட்களில் தமிழ்ப் பாலர் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பி தமிழ் மொழியைப் போதிக்க வழி செய்துள்ளனர். மேலும் சிறுவர்கள், பரதநாட்டியம், வாய்ப்பாட்டு ,மிருதங்கம், முதலியவற்றைக் கற்பதற்கு வசதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இருப்பினும் பெரும்பாலான பாலர்கள் தமிழ் மொழியைப் பேசமுடியாதுள்ளனர். குழந்தைப் பராமரிப்பு நிலையங்களில் அவர்களை ஆட்கொள்ளும் ஆங்கிலம் பாடசாலைகளில் பகல் பூராகவும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதால் அவர்கள் தமிழ்மொழியைப் புறக்கணிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் தானாகவே உருவாகிவிடுகிறது. ஆங்கிலத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளும் அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்து விடுகின்றன. ஆங்கில அறிவுடன் சகல காரியங்களையும் இலகுவாக செய்து விடலாம். தமிழ் மொழியைக் கற்று என்ன பயன் என்று அவர்கள் சிந்திப்பது போல காரியங்கள் நடக்கின்றன . இன்னும் சில சகாப்த காலத்தில் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்குத் தமிழே தெரியாது போய் விடுமா என்னும் பெரும் சந்தேகம் எமது மனதை நெருடுகின்றது. இவ்வாறு தமிழ்ச் சமுதாயம் அருகி வருவதையிட்டு தமிழ் ஆர்வலர் புத்தாயிரம் ஆண்டில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள் ?

இளம் சந்ததியினரில், முன்னேற வேண்டுமென ஆர்வமுள்ளவர்கட்கு அங்கு சந்தர்ப்பங்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. தொழில் புரிந்துகொண்டு ஓய்வு நேரங்களில் தமது உயர்கல்வியைத் தொடர அங்கு நல்ல வசதிகள் உண்டு. எனவே கல்வியில் ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் இவ்வாய்ப்புகளை உபயோகித்து தமது கல்வியைத் தொடர்ந்து எம்.எஸ்.சி, கலாநிதி முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நல்ல உயர் அந்தஸ்து தொழில் பார்த்து தம் பிறந்த நாட்டிற்கும் வாழும் நாட்டிற்கும் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதேவேளை பல புலம் பெயர்ந்த இளந்தலைமுறையினர் காலை ஒரு வேலை, மாலை , ஒருதொழில், இரவு வேறு உத்தியோகம் என மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்து இயந்திர வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பணம் சேர்ப்பதையே தம் வாழ்வாக்கி அவர்கள் படும் அவஸ்தையைக் காண சகிக்கவில்லை. இன்னும் சில வாலிபர்கள் மனம் போன போக்கில் வாழ்வதையும் தவறான பாதையில் திசைதிரும்புவதையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. சுப்பர்மார்க்கட் முதற்கொண்டு பெரிய வங்கிகள் வரை தில்லுமுல்லுகள் செய்துவிட்டு தலைமறைவாகுவதையும், போதை வஸ்துக்கள் உபயோகித்து, குற்றச்செயல்களைப் புரிந்து சிறை செல்பவர்களையும், சுதந்திரமாகக் கிடைக்கும் செக்ஸை, கடையில் விலை கொடுத்துப் பெற்றுச் சுவைக்கும் தின்பண்டத்தைப் போல, பயங்கர எதிர் விளைவுகளை எண்ணாது, இரசித்து சுவைப்பவர்களைக் கண்டு நெஞ்சம் தணலாக வேகிறது. பிறந்த மண்ணில், தேட்டமெல்லாவற்றையும் விற்றுப் பணமாக்கி, பிறநாடு சென்று பொறுப்பற்று தலை தெறிக்க நடக்கும் இளம் தலைமுறையினரால் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமல்ல, பிறந்த நாட்டிற்கும் தீராத அவப் பெயரை உண்டாக்குகிறது. திருமணப் பந்தங்களை துச்சமென மதிக்கும் அவர்கள் விவாகரத்துக் கலாச்சாரத்தை தழுவி வருவதால் இங்குள்ள பெற்றார்களுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள் பற்றி தவறான எண்ணம் உருவாகி வருவதை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது .

எனவே தமிழ்ப் பண்பாடுகளை வளர்த்து வரும் முதிய தலை முறையினரது காலம் மலையேறி இளைய தலைமுறையினரிடையே நாம் தமிழ்ப் பாரம்பரியங்களை எதிர்பார்க்கலாமா? எதிர்காலச் சந்ததியினர் தமிழையே மறந்து ஆங்கிலத்தில் ஒன்றி விடுவார்களா? பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் நாகரீகம் அழிந்து இனிய இல்லறத்தை நல்லறமாக்கி நம்மையெல்லாம் வாழவைத்த நமது பாரம்பரியம் அழிந்து, தமிழ் மக்கள் ஆங்காங்கே சிதறுண்டு, அடையாளம் தெரியாது ஒழிந்து போவார்களா ?

காலம் தான் பதில் சொல்லும்.

Dr. N. Mahalingam

EDITOR OF "ANCIENT INDIA"

Dr. N. Mahalingam is an eminent industrialist, educationist, technologist, planner and philanthropist hailing from a family of traditional agriculturists and has been a pioneer in establishing agro- industries. In the realm of Sugar, Textiles, Tea and Transport, his contribution to the economic development of the state of Tamil Nadu, Kerala and Karnataka is significant.

Dr. Mahalingam's services in the cause of education attest to his abiding interest in making educational opportunity available to a large number of people, especially from the weaker sections. He established the Nachimuthu Polytechnic and N.G.M. college at pollachi to prove an educational environment conducive to the overall development of the youth. The Kumaraguru college of Technology, Sakthi Institute of Technology, Santhalinga Adigalar Tamil college, Palaniammal Higher secondary School and Kuppanada Gounder school and a host of other Institutions owe their origin, growth and sustenance to his leadership, guidance and benevolence.

Dr. Mahalingam is a life member of the senate of the University of Madras and has served on the Syndicates of Madras and Anna Universities.

As a member of the Madras Legislative Assembly from 1952 to 1967 Dr. N. Mahalingam played a key role in bringing about a number of development projects. He has served on the Board of Directors of several public sector Undertaking such as Neyveli Lignite Corporation. Cochin Shipyard Co. Ltd, Housing and Urban Development Corporation (HUUDCO), Madras and Seyrager Board, State Industries Promotion Corporation of Tamil Nadu (SIPCOT), and Tamil Nadu Industrial Investment Corporation Ltd., (TLLC). He had served as a chairman of the Madras fertilizers ltd. He was a member of the Tamil

Nadu planning commission during 1971-74 to draw perspective plans for industrialising the state. The Government reappointed him as a member in 1981. Dr. Mahalingam is the author of a number of books. He is a philanthropist and an ardent devotee of Saint Ramalinga Vallalar. The Sakthi Foundation established by him, strives to remove Unemployment and hunger from its environs and bears testimony to his humane spirit.

Dr. Mahalingam is a fellow of the Institution of Engineers (India). The Bharathiar University has conferred on him the Degree of Doctor of Laws: the Anna University has awarded the Degree of Doctor of Science. He has been conferred the Indira Gandhi National Integration Award and the Hony. Consulship of Mauritius.

V.G Ramachandran

AUTHOR OF ANCIENT HERITAGE OF TAMILS

The late Velandai Gopala Ayyar Ramachandran after a distinguished career in the presidency college, Madras and in the Law College, enrolled himself as an Advocate of the Madras High Court in 1930. His long professional success at the Bar in South Arcot District and appearances in the High Court with his later senior K.Rajah Iyer marked him as an eminent lawyer. He was invited to Delhi as a Law Research Project Director of the Indian Law Institute, from 1958 to 1963, after which he worked in the Union Law Ministry of the Union Official language till 1969.

He was president of the Veda Dharma Sastra Paripalana Sabha in New Delhi. As an ardent disciple of Kanchi Mahaperiaval, he received his blessings in all his literary efforts. Since 1970 he was a research director in the International Society for the investigation of Ancient civilization in which capacity he authored such books as Date of the Buddha, Date of Asoka and Date of Sankara. He was also a Vice-President of the ISIAAC.

REPRODUCED FROM ANCIENT INDIA WITH THE KIND PERMISSION OF
DR.N.MAHALINGAM

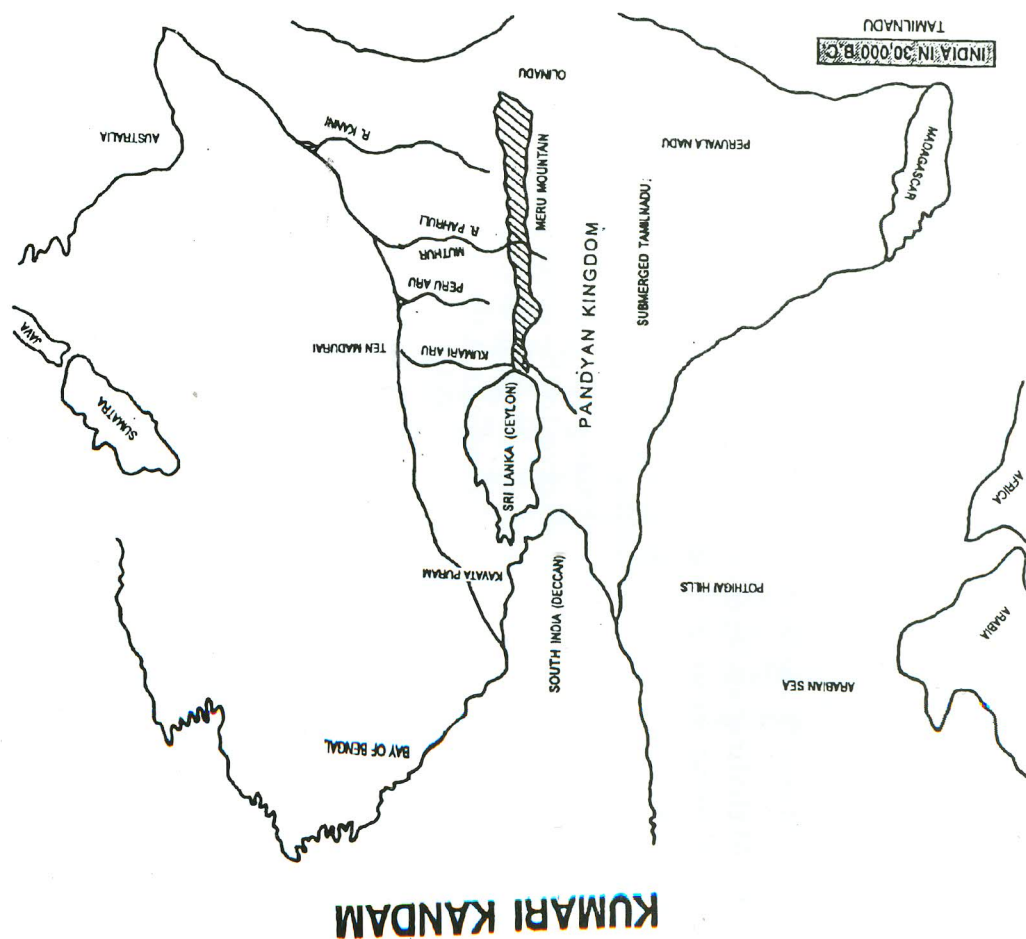
ANCIENT HERITAGE OF TAMILS

V.G. Ramachandran

That the age of the first Tamil sangam was from 6500-4800 B.C., and that of the 2nd Sangam 4800-2800 B.C., and of the 3rd from 2800-500 B.C., have been substantiated by historical data and evidence. In fact the ancient heritage of the Tamils extended upto 8000 years ago, when our brave forebearers colonised lands in far away Mesopotomia, Egypt, South Africa and Parts of Europe in the West and further extended their cultural contacts in South East Asian islands and in the east upto China and Japan.

The ancient excellent tracts of our Tamil ancestors, their enterprises, catholicity, high thinking, low living, their achievements etc., make us feel ashamed of our present docile achievement—less humdrum existence. We ponder and pose the query: 'Where is that great Tamilian of old? Has he disappeared altogether?'

Have we not evidence that the ancient Cholas discovered South America, long before Columbus did it and that the Inca Sun Worshipers of Peru are none but the descendants of 'our Chola ancestor' (vide Neelakanta Sastri—History of S.India and M. Monohan's 'Cholas in America 1976'—pp. 11-20). The Incas have their Temple of the Sun God in Cizo (Peru) much like the one in Konarak in Orissa built by the Cholas. The Chola Chieftains (Incas) of America styled themselves as 'Raghukula Manickam'. This shows that they belonged to the Raghuvamsa of Sri Rama whose ancestor Sibi Chakravathi is well described in ancient

whose ancestor Sibi Chakravathi is well described in ancient

Tamil literature as the Chola king Sembian. This takes us to a very relevant inference that the ancestors of Dasaratha are as much the ancestors of the Tamils. One other ancestor of Sri Rama, Mussu Kunthan, is none other than the Musa Kuntha Chola in ancient Tamil History. The Musa Kunthan's reign was during the second Tamil Sangam age 4800-2800 B.C.

The *Matsya* and *Vishnupurana* refer to Sri Rama as belonging to the Tamil Clan of Cholas who infact belonged to the Surya Kula dynasty. Sri Rama knew both Tamil and Sanskrit and so could understand easily Hanuman's Tamil conversation. All this demonstrably strengthen our dictum that the Bharathiya people were only of one race. The Sanskrit and Tamil segments of that one race has been needlessly and mischievously dubbed as Arya-Dravida races by our erswhile Western rulers. The Tamils were only Indigenous Bharathiyas and not migrants from Mesopotomia. This is more specifically clear from Rev. Father Heras' study of the Harappa-Mohenjodaro seals. He records it all pithily thus in the Journal of Indian History Vol. XVI part I. 'After the study of the above 1800 inscriptions which upto now have been deciphered by the present writer it is easy to realise that the wave of migrants of the Mediterranean race, which was supposed to have been from West to East, must now be finally settled as having taken place in the opposite direction i.e., East to West. The development of *Mohenjodaro* script, the religion of these two countries and that of Egypt, the titles of Kings, the number of Zodiacal Constellations among the Proto-Indian people and the relative position of these constellations, the changing of the Proto-Indian constellations of the Harp (Yal) for Tarus (the Bull) which might have taken place in Sumer tradition of ancient People of Mesopotomia recorded by Berossus, the parallel by biblical account in Genesis, (as to sacramental bath, offerings, fire ceremony, monthly and periodical religious festivals etc.) all point to the same conclusion that the migration of the Mediterranean race commenced from India and extended through South Mesopotomia, and northern Africa, spread through Crete, Cyprus, Greece, Italy and Spain and across the Pyrennes reached Central Europe and the British Isles'.

The Rig Vedic Rudra of the Arya is none other than Lord Siva of the Tamils. We had referred to the origin of Tamil language as have been due to the creative genius of Sage Agastya. There is the Kandapurana legend that it was Lord Siva who directed Agastya to proceed to the Vindyas to balance the disastrous landtilt and to protect the Tamils. So, it was that the Tamils had special veneration for Lord Siva. Sir John Marshall in his Preface to 'Mohenjodaro and the Indus Civilization' says : 'Among the many revelations that Mohenjodaro and Harappa have had in store for us none perhaps is more remarkable than this discovery that Saivism has a history going back to the Chalcolithic age or perhaps even farther still, and it thus takes its place as the most ancient living faith in the world.'

Arthur Lillie observes in his book *Indian Primitive Christianity* 'Col. Todd believes that the religion of Siva was spread abroad at a very early age by the Tamils before the Phoenecians came in with their Baal working Paterson, an erudite orientalist, wrote that in the Asiatic researches the doctrine of Siva's seems to have extended themselves over the greatest portion of mankind. They spread amongst remote nations who were ignorant of the origin and meaning of the rites they adopted. This ignorance may be considered as the cause of the mixture and confusion of images and ideas which characterised mythology of ancient Greeks and Romans'.

The so called Aryans invasion of India in 1500 is false and that the Aryans were always in India from a period earlier to Rig Veda times (6500 B.C.). The Rig Veda refers to a war between the Aryan King Sudas and un-Aryan (not non-Aryan) ten kings helped by Dasyus, Asuras, Panis etc. in 7000 B.C. Dr. Rajamanickam Pillai in his book 1962 '*Mohenjodaro or Indus Valley Civilization*' prefer to call Dasyus as the black Davidians that the Aryans massacred them all in Mohenjodaro-city of the dead. On the face of it, this narration is ludicrously an anachronism. How could Aryans who are said to have invaded India in 1500 B.C. have fought a war with Davidians in 7000 B.C. Dr. Rajamanickam's thesis is that the Tamils were always resident

in India. That is true as it is our thesis is also that the heritage of the Tamils dates back to more than 8000 years. Dr. Rajamanickam's view is best countered by the brilliant dissertation of Prof. K. Srinivasa Raghavan, '*Chronology of Ancient India*' wherein he states; 'during 7500 to 7000 B.C. the Aryan Culture an the Aryan way of life was established all over Bharat. The non-conformists were driven out of Bharat or driven away into the wild mountain regions. But sporadic war continued among the *Surya Vamsa Kings* and the *Chandra Vamsa kings* because of their land hunger. It was about 7220 B.C. that the Battle of the 10 Kings described in the Rig Veda was fought.

'Oriental scholars describe it as a battle between the Aryan and Dasyu kings. It is not so; but it was a great battle between Sudas (39th from Vaivasvatha Manu), King of Tritus of the Bharata clan and Ten united Kings, five of whom belonged to the five tribes of the sons of Yayathi. Purukutsa, 24th of the Iskhavaku line, was killed by Sudas in this great battle. The enemies were routed, and Sudas became a very great Emperor and ruled over the whole of Aryavarta.

Thus, it would appear that the war was not against 'Dasyu (un-Aryas, i.e., not conforming to Arya Dharma); but against the Ten Kings. Dr. Rajamanickam confuses it all by dubbing Dasyu with the caption of Dravidas or Tamils. The Tamils were nowhere in the picture in that War. The scene of War was not Mohenjodaro at all; but in the place ruled by Yayathi's sons.

The hoary past of the Tamils cannot be doubted. There is much truth in Shir. P. T. Srinivasa Iyengar's dictum.

The Tamils were not only the most early citizens of Bharat, but were the most ancient of mankind itself. The cradle of man was only Bharat and the cradle of civilization was South India where alone Bharatiya culture could be well nurtured fostered and developed. The Northern part of India was unsuited for this as it was subject to earthquakes, floods, deluges and constant

wars. The Tamils owe it to sage Agastya for welding them all into a civilised community. As *Silappathikaram* (11-5-) mentions, the tribal Tamils were in the Kumari mountains in a semi-civilised State, belonging as they did to the clan of Gandharvas of the Dhruyurace (son of Yayathi of Lunar Dynasty). These tribes were divided into four groups according to the Musical instruments they used.

Prof. K. Srinivasa Raghavan adds that their dialect was a corrupt form of the Yadhava language. So, the sage Agastya conceived of the idea of colonising the Kumari Kandam with many enterprising families of the Yadhava groups. Hence, the eighteen clans of Yadhavas became the early settlers the 18 clan settlers who in 6500 B.C. sailed from Dwaraka to colonise the River *Pahruli* area.

The Tamils thus grew in population and formed their own Governments. Their land was originally 'Tamilagam', but after the deluge, they hastened to the Cauvery basin and manned the area from 'Vengadam to Kumari' (Cape Comorin).

Thus, we see the Tamil segment of the Bharatiyas are a good enterprising and civilised counterpart to their northern brothers of the Sanskrit segment. Often, the Tamil Kings—Cholas and Pandyas were able to occupy, by conquest, area in the Himalayan region. One pass, in Sikkim, is called the 'Cholapass', indicative of the presence of Cholas in that area. This most wonderful heritage of the Tamils and of the other Bharathiya of the north, clearly denote a wholesale integrated Indian culture.

Apart from the Agastya episode and the *Tholkappium* literature, we have to rely upon the most valuable evidence in the two epics Ramayana of Sage Valmiki and *Mahabharatha* of Vyasa Baghawan. It is only with the help of astronomical data in epics that we can fix the age of the *Ramayana* period as 4400 B.C. and of the *Mahabharatha* war as of 3067 B.C. As these epics clearly mention the existence of the ancient Tamil Pandya

Kings and of their capitals in the Tamilagam, we could safely say that the Tamil civilization extended farther back than 4000 B.C. The Rig Veda being of 8000 B.C. and since it specifically mentions of Sage Agastya as the master of two grammars (Sanskrit and Tamil) and since it also contains Tamil words *Nir* as *Neera*, *Pazham* as *Phala* etc. It is reasonable to conclude that the Tamils existed even prior to 6000 B.C. This in effect leads us to the conclusion that the Tamil civilization is certainly at least 8000 years old from now.

All this reasoning is sought to be shattered by the Western colonialists who were more eager to assert their so called superiority and more ancient civilization. So, they questioned the astronomical data in the epics as erroneous forgetting that those dates were as per the Vedanga Jyotisha which alone served as the Yardstick to discern astronomical data of Epic period. Mr. Bentley broagated to himself superior knowledge, and declared that the Epic data were all erroneous if not spurious.

The mistakes of the Bentley school of astronomy

It is necessary here to shortly state how British astronomers like Bentley made gross miscalculations as to the astronomical data furnished in the Indian epics. As expounded clearly by Prof. K. Srinivasa Raghavan, 'according to Indian Tradition Astronomical Kaliyuga began with the five planets together at the initial point of the Zodiac. But Bentley showed that they were disposed as follows: Sun 351°; Moon 355°; Mercury 318°; Venus 23°; Mars 340°; Jupiter 8°; and Saturn 332°. On this erroneous basis he fixed the date of Kaliyugaathi as 18th February 3102 B.C and then worked out the position of planets on that day by, modern astronomical methods. He forgot that the Indian traditional method of calculation was based:

(a) On a Vedic Yuga of 5 years as per Vedanga Jyotisha Texts which always begins with the Samvatsara on Magha Shukla Prathama. But Bentley and other Western chronologists took Meshadi as the beginning of the then Sidereal years :

(b) The first Kali year (18-2-3102 B.C.) is seen to be Anvatsara, the 4th year of the 5 year Yuga of Vedanga Jyotisha. Hence, the Yuga began 2 years later with the Magha Sukla Prathama on Friday 28th December 3101B.C. This was Bentley's second error.

(c) Moreover, the Astronomical Kali Yuga began on Magha Sukla Prathama Sunday 11th January 3104 B.C. (26 lunations before 18-2-3102 B.C.) because at 5 p.m on Sunday 10th January 3104 B.C. the 5 planets Mercury, Venus, Mars, Jupiter and Saturn were at 300° (Mid Shrivistha—The initial point of the Zodiac of Vedanga Jyotisha) with the Sun and Moon at 314°.

Mr. Bentley who laboriously worked out the positions of the planets from 18-2-3102 B.C. to 1800 A.D. to prove that Indian Tradition was false, failed to go back by 26 lunations. Had he done so, he would have recognised the truth and correctness of the traditional statement.

With the erroneous fixation of the Kali Era by Bentley, the calculations as to the date of Mahabharatha also became erroneous and so the Bentley school opined that the astronomical data in the two epics cannot at all be true. So, the Epics were dubbed as false. If the Indian Traditional method was applied by Bentley the truth of the data would have been too clear.

Prof. K. Srinivasa Raghavan also lays bare how the L.D. Swami Kannu Pillai's deductions in his '*Indian Ephemeris*' cannot be accepted.

Agasthya's Contribution

It was sage Agastya (6500 B.C.) who welded the various tribes of the South of Vindhya into a homogeneous body as the Tamils. It was he who produced the first Tamil Grammar, *Agathiyam* that is now extinct. The hoary Tamil Literature prior to 2800 B.C. were all washed away by the deluge that sank the greater portion of Tamilagam. The *Tholkappiam*, the second Grammar in Tamil, written by *Tholkappiar*, a disciple of Agasthya, is as old as 2500

B.C. It is based on an earlier Sanskrit Grammar, *Indriam*. This is clearly referred to by Sri Ganesayyar's preface to his edition of *Tholkappiam*. It was King Mahakeerthi Pandyan who presided over the Arangetram of *Tholkappiam*. This Pandyan king reigned in about 2300 B.C. or so.

The Telugu

The Telugus, the Kannadigas and the Malayalees are the other Southern ancients. The earliest work extant in Telugu is the Bharat of Nannayabatta, the Court poet of the Chalukya King Raja Raja (1023-63 A.D.) He is considered as the first poet in that language. As pointed out in the 'History of Kannada Literature' by R. Narashimhachariar on page 10 of *Poetical Inscriptions*, an earlier period have been found such as those of the eastern Chalukya King *Gunaga Vijayaditya* (844-888 A.D.) in Ongole Taluq and the Pillar Inscription at Bezwada of the Eastern Chalukya King *Yuddhamalla* who ruled in the early part of the 10th century. That Nannayya Bhatta also happens to be the first grammarian of the Telugu language and grammar presupposes the existence of previous literature'. So, we may infer that Telugu was spoken even earlier, say just before the Christian Era began.

Malayalam

Sri R. Narasimhacharya points out 'with regard to Malayalam literature, the Scholars of that language, say upto the 10th Century, the language of Kerala was '*Sendamil*' i.e., pure Tamil omitting Manipravalam works; **Ramacharitham** of Sri Rama, a Travancore King of the 13th Century, is the earliest work in Malayalam literature. **Tunjattu Elluthatchan** of the 16th century is considered as the father of modern classical literature in Malayalam.

It may be noted that the early Cheras (Kerala people) spoke pure Tamil. The Great classic '*Silappadikaram*' in Tamil was the work of the Chera King Senguttuvan's younger brother *Ilango*

Adiga. Strangely enough it was a foreigner Dr. Gundert who wrote the first Malayalam Grammar.

Later days saw the rapid growth of Malayalam which took in many Sanskrit words. The influence of Sanskrit was great, *Vi-sa-vis*, the Southern languages as Telugu, Malayalam, and Kanarese. Tamil always kept up its separate identity and was verily the younger sister of Sanskrit. If Sanskrit was 10,000 years old, Tamil is now 8000-years old.

Kanarease

The literature of Kannada is of course of greater antiquity than Telugu of Malayalam. The earliest Kannada work is a treatise on poetics called '*Kavi Raja Marga*' by Nripatunga or Amoghavarsha, the Rashtrakuta King who ruled from 815 to 877 A.D. This king wrote also a Sanskrit work called *Prasnottararnala*. Originally, *Kannada* had many Tamil words. Jayamkondan (11th Century A.D) says that it was later a mixture of Tamil and Telugu. The script for Kanarease is the same as in Telugu. It has latterly taken in many Sanskrit words. The *Hal Kannada* (Old Kannada) was largely akin to Tamil. The New Kannada is now more Sanskritised with Telugu influence also. Kannada inscriptions made their appearance from the 5th century A.D. e.g. Chickmagalur, Sravana Belgola and Kodur inscriptions.

Hoary History of Mysore

May be Kanarease literature had its birth in the Christian Era. But Mysore State is the ancient preserver of our heritage. As pointed out by G.R Josyer (pp. 5-7) in his *History of Mysore*. 'Part of the immortal *Ramayana* episode is laid in Mysore'. Mysore was originally the kingdom of Vali. Sri Rama made friends with Vali's brother Sugriva at *Kodur*. It was with Hanuman and Sugriva's help that he vanquished Ravana. The Epic event of Agastya Rishi killing the demon brothers *Vatapi* and *Iwala*, was in Nelamangala in Bangalore District. It was in Melur that sage Kanva's Ashram was situated. It was there that King Dushyanta

married Sakuntala. The Parasurama episode was associated with many spots in Mysore State. Parasurama's father, Jamadagni had his habitat at Sorab. The temple of Renuka is at Chandragutti. Kartaveerya Arjuna was slain by Parasurama near Kolar Hiremagalur in Kodur District which commemorates the valour of Parasurama.

During the Mahabharatha period, the Pandavas spent their exile period in Shimoga. It is stated that Arjuna married Chitrangada, daughter of King of Manipura near Chamaraj Nagar. Later coming that way, with the sacrificial horse, before the Aswamedha Yaga, his unknown son, Babruvahana captured that horse and gave him (Arjuna) fight. Arjuna's great grandson, Janamejaya, to whom the Mahabharatha was recited, is said to have performed his serpent sacrifice at Hiremagalur in Kodur District.

Thus of all states, Mysore has the privilege of having been the place of ancient History from the Pre-Ramayana times. It is a state a plenty, peace culture and happiness. Mother Cauvery's blessings on Mysore State mark of golden chapter in the *History of India*.

Need for an Oceanic Exploration

For the doubting Thomasses, it is good if some productive attempts are made in further research on the lines indicated below:

1. The first and second sangam literature (6000 B.C., 2800 B.C.);
2. the Genealogical table and heirarchy of the Pandya, Chera, Chola Kings from 5000 B.C upto British conquest of India;
3. the existence of the submerged Lemuria or Tamilagam which would help in the reconstruction of the Tamils' ancient homeland, Ravana's Lanka etc.

This is certainly possible if only the Government of India is persuaded by the Tamil Nadu Government to have an oceanic expedition in the area, west of modern Ceylon upto Africa. With

modern facilities as satellite survey etc., the submerged land may be located, its features examined, ruins of our ancient civilization rediscovered etc., May be oil wells are also there which will help the Indian Economy very much.

PURANIC AND GENEALOGICAL SOURCES

European scholars (from 1690 to 1800 A.D) evinced great interest in Indian literature, Mathematics and Astronomy and wrote many papers with conflicting theories. A few of them maintained that they were original, independent and more advanced than the Greeks while others held the view that everything Indian was borrowed from the Greeks after the 2nd Century A.D. It was then about 1800 A.D., Mr. Bentley wrote his book '*Hindu Astronomy*' which is full of '*Vituperative vulgar abuse*'. He wrote that the Hindus were a thankless nation, who borrowed everything from the Greeks, but modified them to show they were independent discoveries of ancient and later days. The fundamental basis for his criticism was the statement of Ancient Indian Astronomers that, at the beginning of Kaliyuga, the planets were together at the beginning of the Indian Zodiac. With the help of Mr. Laland, he fixed 17/18 February 3102 B.C. as the date of Kaliyugadhi and showed that on that day the planets were not together. Not only that he made Mr. Laland work out the positions of the planets for the beginning of every century from 3102 B.C. to 1800 A.D. and showed that the error in the positions of the planets decreased upto 500 A.D. and then increased in the other direction, clearly indicating that (i) Some astronomer of 500 A.D. made that statement (ii) it was an assumed date and not a real one and (iii) the date was back-worked on the basis of the assumed astronomical constants which were not correct. This challenged the truth of the ancient history of Bharat as given in the Puranas.

This was enough for all the others to join together and rewrite the history of India in their own fashion. The first and great historian of India was Sir William Jones who published '*The Chronology of the Hindus*' in 1778 A.D. from his day, the datum

line of Indian History is taken as 320 B.C. the date of the so called invasion of India by Alexander, the Greek warrior, an earlier edition of Chengiskhan and Tamerlane, whose invading army was completely routed, leaving only a very few to go back to Greece. Another mistake these historians have made is to swallow, wholesale, more than 1000 years of ancient Indian History as narrated in the Puranas.

Alexander's contemporary was Chandragupta of *Andhra Britya Surya Vamsa Kings* of Pataliputra who were good friends of Cyrus the great of Persia who had an elephant regiment and a big battalion of very good Indian warriors. Cyrus conquered all the lands to the West, South West and North of Persia, but he did not extend his empire eastwards. His son, Darius, was also a good friend of Pataliputra. It was the great Pataliputra army of Kurukshetra, poised for a war, that made the Greek generals of Alexander refuse to move forward beyond the Sutlej. This ultimately led to the destruction of the Greek army and made Alexander retreat alone the Makran coast and get murdered at the hands of the wild tribes in an unknown place.

Instead of this Chandragupta, they equated the Emperor Nanda Vamsa Chandragupta, founder of the Mayura (Mayura) dynasty, who ruled at Pataliputra, more than 1000 years earlier. His grand father, Nanda, conquered the whole of Bharat, and performed Aswamedha sacrifices and erected a great number of Jyastambas, now called Asokan Pillars. (It must be noted that this pillar has become our present national symbol, and the peacock of Chandragupta our national bird). Instead of accepting the fact that Chandragupta's throne, flag and seal had peacock emblems, and hence called 'Mayura' (Pronounced Morya in Prakrit), they concocted an ingenious lie that he was born to a low class woman named Mura which has no historical or traditional support. Sanskrit scholars maintain that Sanskrit grammar does not approve this derivation. Moreover, if the Greeks came to India and had political and social contact with Pataliputra, the time of Chandragupta and later, what about their silence about his grandson, Asoka who sent Buddhist mission to every civilized

country of those days. The truth is the Greeks of Asokan times were a semi-naked wild tribes roaming in the forests of Northern Balkan Peninsula. The British historians allowed their imagination to run riot and allowed their scissors to distort the Puranic History into a pattern which they present as 'Ancient Hindu History'.

One more interesting fact. The British conqueror wanted to claim a right to conquer India, and so they used the double edged weapon, the creation of the *Aryan* and the *Dravidian* races in India. There is no reference to a *Dravidian* race in any ancient book, Indian or foreign. The word *Dravidian* came into political usage only after 1800 A.D.

It was a product of the fertile imagination of that German Sanskrit Scholar Max Muller who was bought and paid to teach at Oxford. His main duty was to train the young British ruling class to feel confident that their mission in India was to civilize the Semi-Civilized people of India (contrast this with the report of the first envoy of Britain to the court of the great Moghal, Jehangir). Accordingly he invented the theory of the Central Asian Home of the Aryans. If one branch of the Aryans invaded India and destroyed the then inhabitants of India (now named Dravidians), why not another branch of the same Aryans, now coming from the west destroy the culture, heritage and freedom of the present inhabitants of India. It was 'in an unholy hour the word Dravidian race was coined' and now we see the havoc caused by the creation of races on a linguistic basis all over the world.

Thus, in one direction, they partly accepted the Puranic traditions that the great Mahabharatha war was fought about 2000 B.C., yet, they invented the theory that the Aryans (wise people) came into India only about 1500 B.C. The Aryan conquerors were horseman, semi-civilized, rude and crude and worshippers of nature Gods, and their songs were the Vedas', (any reader of the Vedas can easily see that this statement is a base lie, and that the Vedas are the production of a very highly

The Mahabharatha is teeming with a good number of self-consistent astronomical data and, therefore, its date is easily fixed (by modern astronomical laws) as Friday, 22nd Nov. 3067 B.C. Consistent with this, the well known horoscope of Sri Krishna gives his date of birth as Friday, 27 July 3112 B.C. (Sri Krishna was 45 years old at the time of the Mahabharatha War).

Puranic History

The Puranas give a list of 100 kings from Manu to Mahabharatha war and Sri Rama is the 71st King of the Solar line of kings. His horoscope gives his date of birth as Wednesday, 10th January 4439 B.C. which agrees very well with the Puranic Chronology. The Puranic chronology after the Mahabharatha war is clear and correct and according to it, the Surya Vamsa dynasty ruled in Kosala for 1504 years (3057-1563 B.C.). There were 30 kings in the dynasty. The 22nd to 25th kings were Satya, Suddhodana, Siddartha (Buddha) and Rahula. So, Buddha was born about 1259 years after the Mahabharatha war i.e., in 1816 B.C.

Again, the *Sisunages* ruled for 360 years (1923-1563 B.C.) at Giri-Vraja. There were 10 kings of the dynasty and the last was Maha Nandin Vidisara or Bimbisara the 5th of the line. He was 5 years junior to the Buddha and as already mentioned Buddha was born in 1816 B.C. Maha Nandin was the last and 10th king of the dynasty.

His son, Mahapadma Nanda (or Nanda) ascended the throne in 1563 B.C. He was called Dana Nanda. The ancient Tamil book *Paripadal* mentions his name a number of times and states that he hoarded gold in the bed of the Ganges. The Nandas of the Dynasty ruled for 100 years (1566-1463 B.C.) The Nandas were exterminated by a crafty and capable brahmin, Chanakya, who placed the Maurya Dynasty on the throne. Chandragupta, a grandson of Nanda, was placed on the throne by Vishnugupta (or Chanakya or Kautilya). He was a great conqueror and he ruled the entire Bharath from Hindukush to Cape Comorin. His

advanced culture. It was Manu Vaivaswatha who first wrote the code of conduct for man, social, political and religious). It was, therefore, easy to create a new hypothesis that the Ramayana and the Mahabharatha are fictions that were written during the early A.D. years. Rama, Krishna, Vedavyasa and Sankara are all mythological persons, and not historical personages. How can their imagination go back to the age of Manu Zoraster, Viswamitra and Valmiki? But these ancients have left clear foot prints on the sands of time, discernible only to the humble and earnest scholars. These foot prints are the innumerable astronomical data which are self-consistent.

Therefore, the historians began to prove that such planetary combinations, as described in these ancient works, never existed during the last 2000 years. During this period, when the British History of India was written, the learned scholars of Bharat were very orthodox and would not even approach a foreigner. Only *dubashis*, not the well-versed, were consulted by Mr. Bentley and from the date he got from them, he established *Kaliyugadhi* on 17/18 Feb, 3102 B.C. Being very anxious to disprove the ancient definition of *Kaliyugadhi*, his mind was absorbed and would not allow him to look back a few months. The amount of labour spent to work out the data for 5000 years was a waste. Twenty-six lunar solar months before 17/18 Feb, 3102 B.C. (i.e. 5 A.M. on Saturday 10th Jan 3104 B.C.) all the 5 planets were seen together with the crescent moon at Mid-Shravshita, the first point of the Zodiac of *Vedanga Jyotisha*. The end of the New Moon that day was at 5 P.M. But this was not at the beginning of the Yuga of *Vedanga Jyotisha*, according to which, the Yuga of 5 sidereal years began with Maghasukla Prathama and shraivshita Nakshatra. The Saptha *Rishis* started the *Vaivaswathamanvantara Yugadhi* (which we repeat every day in our Sankalpa), called the Saptharishi era in the Puranas 5474 Sidereal years before *Kaliyugadhi* because both the eras began with the Sun and Moon at Mid-shravshita. Hence, the date of Kali Era is Friday, 28 Dec., 3101 B.C. On both these days, it was Magha Sukla Prathama with the Sun and the Moon at Mid-Shravshita, the first point of the Zodiac of the *Vedanga Jyotisha*.

grandson was Asoka who sent Buddhist Missions to all countries of the World. This dynasty is called Maurya dynasty (1460-1147 B.C.) (mispeit Mourya). This Chandragupta was a great and saintly person, who ruled his vast empire according to the code of Manu. He maintained 'Eka Patni Vrata' monogamy like Sri Rama of old, and refused to marry a second wife and looked all other women as his own sisters. So says tradition. But British historians give him a bad birth and placed him as the contemporary of Alexander, the invader of India in 326 B.C. But they believe the tradition that when he grew old, and his son was of age to rule the vast empire, he took to Sanyasa and spent the last years of his life as a recluse in an ashrama in Mysore State.

Twenty-seven years have gone by since the British slipped out of this ancient holy mother-land of ours and our children even now are studying the distorted history of Bharat written by the British historians, and their true Indian disciples. Is it not time we put an end to this so-called Ancient Indian History?

The Maurya dynasty ruled from 1463-1147 B.C., a period of 316 years. This was followed by the Sunga dynasty of rulers for 300 years (1147 - 847 B.C.). Next comes, the Kanva Dynasty which lasted for 50 years (847-787 B.C.) to be followed by the Andhra Dynasty of Rulers for 456 years (787-331 B.C.). Then came the Andhra Brihaya Gupta Dynasty of Pataliputra who ruled for 245 years (331-86 B.C.). It was during this period in 326 B.C. Alexander invaded India and beat a hasty retreat as he found Samudragupta's huge army more than a match to his already exhausted army. Samudragupta is called Sandracryptus in Greek history, as the son of Sandrocotus (i.e., Chandragupta Vikramaditya). It is at this point the Western historians identified Chandragupta Vikramaditya as Chandragupta Maurya, who as we have already mentioned ruled Pataliputra in 1463 B.C.—a big chunk of history from 326 B.C. to 1463 B.C.—1137 years has been erased. Worse still the date of Asoka, the great, is now brought down by 1000 years. Western historians forgot that if Greek History mentioned Samudra Gupta as the Great General

and son of Chandra Gupta Vikramaditya who scared away Alexander to retreat, it looked absurd to equate the Chandragupta Maurya with Chandra Gupta Vikramaditya.

Along side the Andhra Brihaya Gupta Dynasty (331-86 B.C.) the Pramaya dynasty in Avanti Rashtra ruled with Ujjain as their Capital from 380 B.C. to 275 B.C. The Avanti Rashtra at Ujjain had a distinguished king called Vikramaditya (82 B.C.) who was responsible for heralding Vikramasakara (55 B.C.). There was yet another great king Salivahana whose name is perpetuated by the Salivahana Saka Era of 78 A.D.

Genealogical list of Kings—(3067 B.C. to 78 B.C)

In order to give a clear Genealogical tree of the several dynasties that ruled Bharat from the time of the Mahabharata War, the following dates are important.

1. Hasthinapura dynasty : (1504 years from 3067 to 1563 B.C)

1. Yudhishtira	16. Pariplava
2. Parikshit	17. Sunaya
3. Janamejaya	18. Medhavi
4. Satanika I	19. Ripunjaya
5. Aswamebat	20. Uva
6. Adhiseema Krishna	21. Thigma
7. Nichaknu	22. Bhruhadratha
8. Ushna	23. Kasudana
9. Chitrada	24. Satanika II
10. Suchirada	25. Udayana
11. Vrishnimanta	26. Kihinara
12. Sushana	27. Dandapani
13. Suneedha	28. Niramitra
14. Nrupegakshu	29. Kshemaka
15. Sukibala	

2. Kosala dynasty : (1504 years from 3067 to 1563 B.C)

1. Brihatkshana
2. Uruyaksha
3. Vassavyuha
4. Prativyoma
5. Divakara
6. Sahadeva
7. Brihadasva
8. Bhanuradha
9. Pratitasya
10. Supratika
11. Marudeva
12. Sunakshatra
13. Kinnara
14. Ananda Raksha
15. Suprana
16. Amitrajit
17. Brihat Bhaja
18. Dharmi
19. Krutra Jaya
20. Rananjaya
21. Sanjaya
22. Sakya
23. Sudhodhana
24. Siddharta
25. Rahula
26. Praesnajit
27. Kshudraka
28. Suradha
29. Sumitra

3. The Brahadrada dynasty of Magada: (1006 years from 3067 to 2061 B.C)

1. Somadhi or Marijari
2. Srutasravas
3. Aparatipin
4. Niramitra
5. Sukurita
6. Brihatkarman
7. Senajit or Senajit
8. Srutanjaya
9. Mahaabbla
10. Suchi
1. Kshema
12. Amurvata
13. Dharmanetra
14. Nirvriti
15. Suorata
16. Dridhasena
17. Sumathi
18. Suchala
19. Sunetra
20. Satyajit
21. Virajit
22. Ripunjaya

4. Pradyota dynasty : (138 years from 2061 to 1923 B.C.)

1. Pradyota
2. Paalka
3. Visaakhyuha
4. Janaka
5. Nandi Vardhana

5. Sisunaga dynasty : (360 years from 1923 to 1563 B.C.)

1. Sisunaga
2. Kaakavarna
3. Kshemadhanwa
4. Kshathrawajas
5. Vidhisara
6. Ajatasatru
7. Darbaka
8. Udayana
9. Nandhi Vardhana
10. Maha Nandin

6. Nanda dynasty : (100 years from 1563 to 1463 B.C.)

1. Maha Padma
2. Sumalya and his seven brothers

7. Maurya dynasty or Mayura dynasty : (316 years from 1463 to 1147 B.C.)

1. Chandra Gupta
2. Bindusara
3. Asoka
4. Suyasa
5. Dasaratha
6. Indrapalitha
7. Harsha
8. Sangata
9. Saliksuka
10. Somasarma
11. Satadhanvan
12. Brihadradha

8. Sunga dynasty : (300 years from 1147 to 847 B.C.)

1. Pushyamitra
2. Agnimitra
3. Vasumitra
4. Sujyeshta
5. Bhadraka
6. Ghoshavasi
7. Pulindaka
8. Vajramitra
9. Bhayavata
10. Deva Bhutti or Kshernabhumi

Varaha Mihira

Varaha Mihira in his *Brihat Samhita* has two verses, regarding the Ancient History of Bharat. Adhyaya 3—Volume I, page 22 (Mysore Edition). 'This sun's southern course began at one time from the latter half Aslesha, and the northern from the beginning of Dhanista. This must indeed have been the case as it is so recorded in the Sastras'—According to the law of the precession of the equinoxes, the age of Vriddha Garga, referred to herein, is 1400 years before that of Varaha Mihira.

The second verse is in Adhyaya 13 sloka 13, page 156, the seven sages were in the lunar mansion Magha when king Yudhistira was ruling over the earth the period of that King being 2526 years before the commencement of the Saka Era.

There are now only two eras in use:—the Vikrama Era of 56 B.C. in North India and the Salivahana Era of 78 A.D. all over Bharat. Whatever be the age of Varaha Mihira, and whatever be the age of the Saka referred to by him it is clear that Yudhistira lived earlier than 2526 – 78 x 2448 B.C. Since we now know by correct astronomical determination, the dates of birth of Sri Krishna, the Mahabharatha War and Rajasuya to be 27th July 3112 B.C. 22nd November 3067 B.C. and 26th October, 3082 B.C. respectively, it is easily seen that the era referred to by Varaha Mihira is the forgotten Era of Pataliputra of 556 B.C.

Vedanga Jyothisha

The Vedanga Jyothisha, as available, has thirty six (36) verses in the Rig-Vedanga Jyothisha and 43 verses (forty three) in the Yajur Vedanga Jyothisha. Thirty verses (30) are common to both. They are very unintelligible to modern scholars who have tried to interpret them in different ways. The present version is that of Laghada.

The following are five important verses. The rest give the method of fixing the *Thithi* and *Nakshatra*. There is no discussion about planetary motions very well.

9. Kanva dynasty :

1. Vasudeva Kanva
2. Bhumimitra
3. Narayana
4. Susarma

10. Andhra dynasty : (456 years from 786 to 331 B.C.)

1. Sri Mukha Saatakarni
2. Sri Krishna Saatakarni
3. Sri Malla Saatakarni
4. Sri Punothsanya Saatakarni
5. Sri Saatakarni
6. Skanda Saatakarni
7. Lambodara
8. Apitaoa
9. Meghaswathi
10. Sataswathi
11. Skanda Saatakarni
12. Murugendra Saatakarni
13. Kuntala Saatakarni
14. Soumya Saatakarni
15. Sata Saatakarni
16. Puloma Saatakarni I
17. Megha Saatakarni
18. Arishta Saatakarni
19. Hala
20. Mandalaka
21. Pulindrasena
22. Sundra Saatakarni
23. Chagkore Saatakarni
24. Shiva Saatakarni
25. Goutami Putra Sri Saatakarni
26. Puloma Saatakarni II
27. Siva Sri Saatakarni
28. Sivaskanda Satakarni
29. Yajan Sri Saatakarni
30. Vijaya Sri Saatakarni
31. Chandra Sri Saatakarni
32. Puloma (Minor) III

11. Andhra Britya Gupta dynasty of Pataliputra : (245 years 331 to 86 B.C.)

1. Chandra Gupta I
2. Samudra Gupta
3. Chandra Gupta II
4. Kumara Gupta I
5. Skanda Gupta
6. Narasimha Gupta
7. Kumara Gupta II

12. Pramara dynasty or Ujjain : (523 years from 86 B.C. to 135 A.D.)

1. Pramara
2. Mahamara
3. Devagi
4. Devadatta
5. Gandarvasena
6. Vikramaditya — 57 B.C.
7. Devabakta
8. (Not known)
9. Salivahana — 78 A.D.
10. Sali Hotra

method of fixing the *Thithi* and *Nakshatra*. There is no discussion about planetary motions very well.

- 4. Devadatta
- 5. Gandarvasena
- 9. Salivahana — 78 A.D.
- 10. Sali Hotra

The fair skinned Naga who has given a detailed commentary on the conflicting notions of the plants and other celestial objects.

- (i) *Vedahi yagnartham abhi pravittah kalanupurra*
Vihitaea yajnah tamed idamkala " "
Vidana saveda iyajnam

The Jyothisha Vedanga was written by Mahatma-Laghada to help the Rishis to perform the Vedic rituals in the proper season. Since the yagnas and their details are mentioned in the Vedas, the Vedanga Jyothisha must have been codified during (or even earlier than) the Vedica period (i.e., Rig Veda 6000 B.C. Yajurveda 5000 B.C.)

- (ii) *Magha chukla prapannasya pausha krishna samapina*
Yugasya pance varshasya kala jnanam pracaxte.

The five year Yuga begins with the bright half of Magha and ends with the dark half Pausha.

- (iii) *Svar akrameti somarkau yada sakam*
Syat tadadi yugam magasya huklo dinam thyajah

When the Sun the Moon with the constellation Dhanishta will together occupy the sky, then, there would be the first cycle, the month of magha, the bright half of the lunar month and the abandonment of days (*Sudakara Dwarivedi*)

- (iv) *Prapadyete Sravishthadau Surya*
Chandra-masovapi
Sravishtharde daxinarka magha
Sravanayoh sada

The Sun and the Moon together reached the beginning of the Sravishtha. From the middle of Sravishtha, the Sun was in the south during the months from Maghato Sravana. During the Rig - Vedic age, there were no Dakshinayana and Utharayana. There was only Pitutayana and Devayana when the Sun was in the

Southern half and northern half of the ecliptic respectively. The names Varsha and Sarad for the year reveal that the elapsed years were counted by the varsha Ruthu and the current years were counted by the sarad Ruthu. The year begins with the Sarad Ruthu.

- (v) *Sravishayam gunabhyastham pragrilaguan Vinirdhi cloth*

This verse gives the rule to determine the Lagna. Lagna is the Nakshatra rising in the east at Sun-set time (acronically rising star). The helically rising star i.e., the Nakshatra rising with the Sun is called the Maha Nakshatra. Herein is stated that Sravishtha is the first of the Nakshatras from which lagnas should be determined. (This verse is interpreted in more than 8 different ways by Vedic Scholars of the West and the East).

Ancient Tamil Works

(a) There is a statement in '*Manimekalai*', one of the five great epics of Tamil language, that Buddha's birth Nakshatra is the pendant in the garland of Nakshatras. This means, that Vishaka was the fourteenth nakshatra of the garland of twenty-seven nakshatras. Therefore, at that time Krithikha was the first nakshatra, i.e., Buddha was born in the period 2400 B.C. to 1500 B.C. This agrees with the previous determinations of Buddha's date of birth as 1816 B.C. from puranic statements.

(b) We have already determined that the age of Nanda's and Mourya's was 1500 B.C. to 1300 B.C. To confirm this, the verses of Sangam poets are given herein. They also show that the Nanda's and Mouryas (Mauryas) ruled the entire Bharath from Kashmir to Cape Comorin.

There are the roads built by Mauryas up the Podiya hills to the Shrine of Saint Agastiyar.

There are references to the defeat of the Pandyas in the battle of Mohur (near Madura) and the beautiful roads laid by Mauryas.

There are references to Nanda's greatness as an Emperor and the great hoard of Gold he hid under the Ganges.

There are references to the Maurya army with the Valiant Andhras in the Vanguard and the excellent chariot roads laid by them up to the Podiyya hills.

(c) There is an excellent verse in the *Paripadal* anthology; it is one of the earliest collections of Tamil verses. Swami Kannu Pillai made a simple mistake in translating one work, and found it difficult to fix a date for the planetary positions given in the verses. Then, he complains that the poet did not know any astronomy and that, in general, the Tamilians of that time did not know any astronomy. If that one word had been properly translated, the verse will reveal the date of the poem and the excellence of the astronomical knowledge of those days.

Date of Composition of the 11th verse of *Paripadal*

Paripadal is one of the most ancient anthologies in Tamil. It is a collection of 18 verses of a particular type, by poets, some of whom lived before the dates ascribed to them by modern critics. These verses give us a clear picture of the culture of the people who lived on the basin of River Vaigai, ruled by the Pandiyans of Madurai.

The eleventh verse of *Paripadal* gives a beautiful description of the planets in their own houses at the time of a lunar eclipse. Modern critics wish to show that it is all a fancy with no astronomical truth behind it.

This verse is misconstrued and wrongly annotated to show that no astronomer poet sang this verse, and he astronomical details given in this verse are purely imaginary and did not point to any particular date when the planets were in their own houses in the Zodiac as described in the verse.

'At the turn of the South West Monsoon, the river Vaigai was swollen with the freshes. It was a delightfully beautiful full

Moon night and early in the morning, just before Sun-rise, the Moon come out of the grasp of Rahu (ascending Note-indicating the close of the lunar eclipse), and was shining with extraordinary brilliance'.

This must be the beginning of the month of Adi (Cancer) when all the South Indian rivers are swollen with freshes by the South West Monsoon. In spite of the explicit statement about the position of the Moon and Rahu on this full-moon night, the translators state that this happened in the month of Simha (Leo). The reason for drawing this conclusion is the phrase 'Agni' meaning (Agni Krittika) that Krithika was at the Zenith. But Angi should be taken as Mars 'Angaraka' as that is his name in Indian Astronomy. The entire verse is beautifully consistent. I do not understand how Dewan Bahadur Swamikannu Pillai assumed the translation that the Sun was in Leo with the full Moon at Capricorn. As Budha (Mercury) cannot be more than 23° from the Sun and as Sukra (Venus) cannot be more than 45° from the Sun, the Sun cannot at all be Simha, if Budha and Sukra, should be in their own houses.

Again, he decides that such a combination of planets did not at all exist (having searched from 1 A.D. to 1900 A.D) and hence the poem is only a poet's fancy.

On Wednesday, 25th June 540 B.C. Julian Day 1524364 just before sunrise, the full-moon was eclipsed and all the planets were in their own houses; the Sun was at 95° of the present Indian standard Zodiac, the Moon and Rahu at 265. This can very easily be verified by any Astronomer.

Note:

On Julian Day 1524364, the planets were as follows in the Indian Standard Zodiac:—
Sun 95°, Moon 275°, Mars 15°, Venus 55°, Jupiter 353°, Saturn 298°, Rahu 275°.

ஆறுபடை வீடு கொண்ட எங்கள் ஆறுமுகன்
ஏழாவது படைவீட்டை எங்கள்
உயர்வாசந் குன்றில் அமைத்து எங்கள்
உள்ளங்களிலும் இல்லங்களிலும்
வாழ்ந்து ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அவனது ஆறுதலை எமக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது.
அவனது வீரவேல் எமது அஞ்சுதலை நீக்கி
எம்மீது வெற்றிகளைக் குவிக்கிறது.

இருகரம் உயர்த்தி எங்கள் ஹைகேட் முருகனை
வணங்கினால், அவன் தன் பன்னிரண்டு
கைகளாலும் அள்ளி அள்ளி வழங்குகிறான்

எமக்கு வழிகாட்டி வரும் எங்கள் முருகனை
எமது சீரசால் நிலம் தொட்டுப்
பணிந்து வணங்கும்

விமல் சொக்கநாதன் வழக்கறிஞர்
பத்மா சொக்கநாதன் வழக்கறிஞர்

WIMAL & Co

Solicitors

727B London Road

Thornton Heath

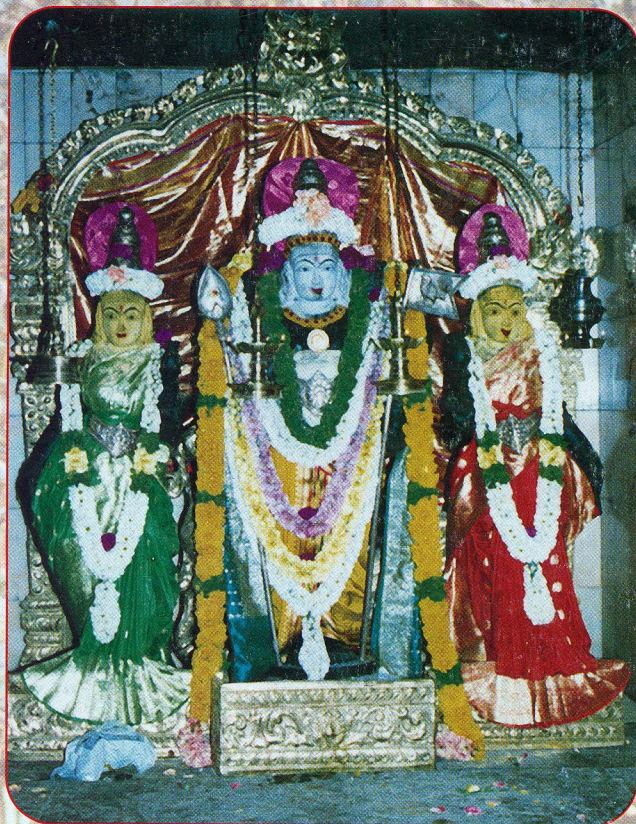
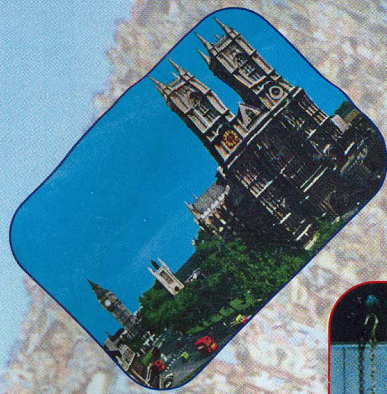
Surrey CR7 6AU

Tel: 020 - 8689 7503 (2lines)

020 - 8683 2645

Fax: 020 - 8683 4445

email:wimalandco@aol.com

*Millennium & Silver Jubilee Celebrations
of
Britania Hindu(Shiva) Temple Trust
with the Active participation of the
Youth Forum of BHTT*

BRENT TOWN HALL
Forty Lane, Wembley
Middx

04.12.1999

